

PUTNIK

Glasilo župe Sv. Nikole biskupa, Jastrebarsko - BROJ 4 / 2004 - cijena 12 kn

*Božić s djecom -
sretan je Božić*

“PUTNIK”

GLASILO ZA VJERSKU IZOBRAZBU I
AKTIVNOSTI ŽUPE SV. NIKOLE BISKUPA
JASTREBARSKO

GLAVNI ODGOVORNI UREDIK:
STJEPAN ROŽANKOVIĆ, upr. župe

GRAFIČKA PRIPREMA
Krešimir Leopold (grafički urednik),
Goran Nježić (tehnički urednik),
Robert Kovač (direktor)
za Studio “Dizajn Kovač”
info@dizajn-kovac.t-com.hr
tel./fax.: 01-61-98-804
www.dizajn-kovac.hr

NAPISALI, UREDILI I PRIPREMILI:
Nino Škrabe, Ana Novosel,
Marijana Badovinac,
Ante Badurina, Kristijana Banić,
Marina Bastašić, Zoran Grgić,
Ante Kelentrić, Damir Lacković,
Smiljana Popović, s. Paula Puzjak,
Miroslav Markić, župni vikar

TISAK
GIPA d.o.o., ZAGREB
tel.: 01-30-40-777

ADRESA UREDNIŠTVA:
ŽUPNI URED
TRG KARDINALA ALOJZIJA STEPINCA 1,
10450 JASTREBARSKO
Tel./fax: 01/6281-756
e-mail: zupni.ured.sv.nikole@zg.t-com.hr

GLASILO IZLAZI PERIODIČNO

Bog je valjda tako htio

*Bog je valjda tako htio
da se ponekad osjećam
paraliziranom
u svojem životnom vrtlogu,
sasvim nemoćnom,
i svaki moj korak je kao da tek učim
hodati – težak...
... i često padnem...*

*Bog je valjda tako htio
da se ponekad osjećam čovjekom
koji se plaši kaosa današnjice,
koji ponekad protrne od pomisli
da se mora tome suprotstaviti...*

*No, Bog je doista tako htio:
naučio me je hodati,
i htio je da moj hod bude uspravan,
i pokazao mi je moj put!*

*I, doista je Bog tako htio:
naučio me je boriti se,
i htio je da budem pobjednik,
jer prepoznao je u meni čovjeka
koji se ne boji!*

Marina Bastašić

SADRŽAJ

4	Božić
6	Božićna priča
8	Razgovor s...
11	Euharistija
13	Iskustva vjere
15	Došašće
17	Događanja u župi
20	Zaštitnik naše župe - Sv. Nikola
21	Svjedoci vjere
24	Mladi
26	Ministrantske stranice
28	Događanja u župi

Cijenjeni čitatelji!

Evo nas opet zajedno. Ovaj broj je izašao nešto ranije, onako kako smo i planirali. Željeli smo da izađe za zaštitnika naše župe Sv. Nikolu b., jednog od najdražih svetaca u zimskom kalendaru, kojega Crkva slavi početkom došašća 6. prosinca. Nikolu biskupa možemo smatrati predbožićnim obiteljskim svecem, jer mu se raduju djeca i odrasli. On i dariva i nagraduje. Ima još jedan razlog ranijeg izlaska, a to je i završetak radova na našoj župnoj crkvi čiji će zvonik zasjati novim sjajem. Pa želimo to sve zajedno objediniti. U ovome broju možete pročitati dobrih tema o Božiću, nama tako važnom, najvažnijem događaju u ljudskoj povijesti – Isusovu dolasku na svijet. U listopadu je Sveti Otac proglasio godinu Euharistije, pa možete pročitati i razmišljanje o Euharistiji i njezinoj važnosti u životu vjernika. Bit će još zanimljivih članaka i zanimljivosti iz života naše župe. Nadam se da će svatko naći nešto za svoju dušu. Ovo vrijeme došašća i božićni dani kao da čovjeka, na osobit način vjernika, nekako trznu i probude iz polusna. Mnogi tako kroz došašće odluče redovitije ići na mise, osobito zornice, prihvaćajući rano ustajanje kao žrtvu, kao pokoru, ali i kao radost ranijutarnjeg susreta s Gospodinom, i s braćom i sestrama, članovima malo šire obitelji – s vjernicima vlastite župne zajednice. Pjevamo iz sveg srca: «Padaj s neba, roso sveta, padaj s rajske visine... Otvori se zemljo mila, da iz plodna tvoga krila... Svemu svijetu nikne spas...» Da svemu svijetu nikne spas! Svi čeznu za spasenjem i mirom, koji su tako lijepo navješćivali anđeli u prvoj božićnoj noći: «Mir ljudima na zemlji!» Ali prije svega su pjevali: «Slava Bogu na visini!» Jedno bez drugoga ne može. I zato je potrebno da i mi, današnji ljudi, podemo opet tražiti Spasitelja i da za Njim čeznemo kao što su to činili i prije. Crkva zato i svoju crkvenu godinu započinje adventom, čeznućem za Spasiteljem i tako se pripravlja za božićne blagdane. Pitamo se zašto to? Zato što čovjek mora za ono što je sveto, svrhunaravno, jedino vječno vrijedno, pa tako i svoj spas i mir, najprije obuhvatiti svojom žarkom čežnjom. I ako je ta čežnja tako jaka da je gotovo neizdrživa, tada će čovjek u tu svrhu činiti dobra i svrhunaravna djela i žrtve, koji će ga voditi k pravom miru i spasenju. I to miru najprije u svojoj duši. Kad bi tako činili svi ljudi, koji svijetu propovijedaju mir i žele uistinu spas. Mir bi najprije duboko zasadili u svojoj duši, a onda u srcima drugih, svoje okoline i dalje. Mir nije kao nekakva tvrđava, koju treba osvojiti samo jednom navalom i nekom kolektivnom vojskom. Mir je prije svega kao građevina koja se gradi iz mnogih pojedinih opeka u jednu zajednicu da se tako izgradi cjelina podobna za mirno stanovanje mnogima. Zato ga treba čežnjom i djelima izgrađivati najprije u pojedinoj duši. Onda će se lako izgraditi u cijelom svijetu. Anđeli ga navješćuju u božićnoj noći mnogima, ali onima koji su doista dobre volje i plemenitih nakana. To, eto znači evanđeoska pjesma božićne noći. I nju u tom smislu, još uvijek kao adventsku čežnju pjevamo s anđelima. Samo s njom i po njoj dolazi Božić, kralj mira i pomirenja sviju sa svima. Krenimo i mi poput «mudraca s Istoka». Oni su pošli iz dalekih zemalja da potraže novorođenog Spasitelja. Zvijezda, rijetke svjetlosti, vodila je njihovo čeznutljivo srce i oči, koje su tražile Spasitelja. Njihova čežnja za Spasiteljem bila je veća negoli njihova ljubav za domom i bogatstvom. Njihova poniznost i vjera nije bila manja negoli njihova čežnja. Zato se nisu smeli kad im se zvijezda načas sakrila, niti se nisu iznenadili, ni smatrali prevarenima kad su u Betlehemu našli siromašno božansko Dijete Spasiteljevo očekivanog kraljevskog sina. Svatko tko hoće u svojoj duši doživjeti božićni mir i slušati andeosku pjesmu mira, neka pođe s «mudracima s Istoka» za Spasiteljem i otkine se od onoga što ga u tom priječi. Cijeli svijet u posljednjim desetljećima ima svoj advent, svoje čežnuće za mirom i Spasiteljem. Milijuni se za to mole i čeznu za tim. No čini se da je u tom svemu previše zemaljskih čežnja. Više se čezne za tim da se riješimo samo zemaljskih tereta i patnja. Premalo mislimo na to da se u nama omekša ljudska otvrdnulost i popravi pokvareno srce. A to su preduvjeti za dolazak Spasiteljeva božićnog mira. Naše adventsko čežnuće treba, dakle, da dublje pođe i da bude više nesebično, ako hoćemo da se kod nas nastani božićno raspoloženje. Trebamo najprije misliti na svoje duše i na njihov mir s Bogom negoli na tjelesno dobro. Zato potražimo kao čistim i smirenim srcem u Bogu Dijete Isusa kao da ne znamo ništa o božićnim dobrima svijeta. Tada će se nastaniti u nama mir Božji, a preko nas i u svijetu. Imat ćemo Božić!

Urednik

Božić

Božić – blagdan ljubavi

Najljepša idila, koja zanosi svakog kršćanina jest Božić. Ima tu nešto ono što je sraslo s ljudskom dušom. One bijedne jasllice, ono siromaštvo privlači. Čudno, dok ljudi bježe od bijede siromaštva, ovdje ih to siromaštvo privlači. Sigurno je da se je Bog rodio u bogatstvu, u sjaju, ne bi bio tako bliz ljudima.

Jasllice vidimo u crkvama, u kućama. Svatko hoće imati jasllice. One su mu drage. I stariji ljudi postaju tu kao djeca. Sami ih kite i uređuju. Zašto i odakle tolika privlačnost jasllicama? Ima neka sila koja vlada ljudima jače od bilo koje fizičke sile. To je ljubav. One jasllice, ona bijeda, onaj djetinji

plač ima i poznaje samo jednu riječ: ljubav. Svatko je osjeti, svakoga osvoji. Božić je blagdan ljubavi koja ne pozna granica. Svak osjeća tu ljubav, nitko nije isključen. Zato je Božić blagdan obitelji koja počiva na ljubavi, blagdan čovječanstva koje ne može opstojati bez ljubavi. Krist je i Bog. Bog je ljubav. To je najljepša definicija Boga. Svakako Njegovo djelo jest plod ljubavi. Jer je i čovjek djelo Božje, po tomu ozna-

ka čovjeka jest ljubav. Tko dakle nema ljubavi i nije čovjek. Još manje kršćanin. Uz jasllice vidimo anđele, glasnike ljubavi. Gledamo svjetlo, oznaku istine, koju ljubav nosi. Čujemo veseli pjev kojeg ljubav rađa. Danas nakon toliko stoljeća od Kristova rođenja, kao da ljudi žele uništiti smisao jasllica. Puno se čuje grozna riječ od koje nam se ježi kosa na glavi; širi se i naglasuje nauk koji smrt nosi: Mrzi! Nauk koji se protivi Bogu, Stvoritelju svega, čija ljubav sve stvori. Nauk koji se protivi ljudskoj naravi, koju jedino ljubav rađa i uzdržava. Mržnja razara, a ne gradi. Mržnja može imati uspjehe u uništavanju i ubijanju, ali ne u napretku i izgradnji naroda i čovječanstva. Tko je više dobra učinio čovječanstvu, da li Krist ili mržnja svih silnika i nasilnika zajedno? Ne mislimo na svrhunaravne darove, nego čisto na materijalna

a mržnja razara. Zato Božić, blagdan ljubavi, treba imati posebno značenje za svakoga. Svatko bi mo-rao pristupiti jasllicama u kojima leži ljubav, položena u malenom Djetetu. I siromah i bogat. I radnik i poslodavac. I otac i sin. Posebno vladari ovoga svijeta. Stati i slušati. Slušati nauk ljubavi. Tu bi našli rješenje svim pitanjima, koja tište obitelj, koja pritišču čovječanstvo. Ljubav bi zamijenila mržnju, blagost srdžbu, jauk majki zamijenila bi pjesma: «Slava Bogu na visini, a na zemlji mir ljudima dobre volje.» Ljubav Isusova je trijumfiralna, donijela je svoje plodove. Od te ljubavi mi još i danas živimo. I jer je malo te ljubavi, zato tek životarimo, glodemo se i ubijamo. Prolazeći pokraj jasllica sjetimo se te ljubavi, koja treba biti temelj života čovjeka. Neka bude temelj odgoja, temelj naše djece i mladeži, temelj čitavog našeg narodnog života. Ljubav osvaja. Ljubav nam je Krista dala. Ljubavlju i mi ćemo osvojiti i ujediniti sve niti narodnog života.

Jasllice – križ, simbol ljubavi, doniješe otkupljenje svijeta. Ljubav Božja u nama donijet će mir čovječanstvu.

Božić, blagdan ljubavi, neka donese ljubav našim dušama.

Župnik

Što je Božić? Zašto slavimo Božić? Božić je za mene najljepši blagdan. Tada slavimo rođenje Isusa Krista. Božićno vrijeme je vrijeme da jedni drugima oprostimo sve grijehe, da se svi povežemo i da u ljubavi proslavimo rođenje našeg Isusa.

U cijelom svijetu ljudi na različite načine obilježavaju Božić. Najstariji običaj je kićenje bora i stavljanje jasllica pod bor. Obično se bor kiti na Badnjak. Cijela obitelj nalazi se na okupu i sa veseljem ukrašuje bor. Pod bor stavljamo jasllice s malim Isusom u kolijevci tako da što bolje dočaramo taj trenutak rođenja Isusa koji se dogodio prije mnogo godina.

Dok sa svojom obitelji ukrašavam bor, razmišljam da li je tako u cijelom svijetu, da li je tako u svakoj kući i

svakoj obitelji. Nadam se da je, ali u dubini duše znam da nije tako. Nije u cijelom svijetu mir i ne mogu sve obitelji proslavljati Božić onako kako bi trebalo. Dok tako razmišljam osjećam se pomalo tužno. Žao mi je sve one djece koja su gladna, gola i bosa i koja ni ne znaju kako bi trebalo proslaviti Božić.

Želio bih da u božićno vrijeme zavlada mir u cijelom svijetu, da su svi sretni i da djeca cijelog svijeta osjete sve blagodati Božića. U to vrijeme svi bismo trebali biti veseli, ne bi smjelo biti gladnih ljudi u svijetu.

Domagoj Pavlečić, 8.c

Božić je vrijeme kada je obitelj na okupu, kada su svi skupa veseli i sretni te su božićnog raspoloženja. Ali nije za sve obitelji Božić lijep i radostan. Ima obitelji kojima je on tužan jer nemaju krov nad glavom, nemaju što za jesti ili nešto sasvim drugo bez čega je Božić tmuran. Ali ja barem mislim da i kada su teške okolnosti, obitelj barem malo treba biti sretna jer imaju jedni druge, vole se i poštuju. Iako ima i onih obitelji gdje niti nisu svi zajedno, gdje prevladava nasilje i bol u srcima. Tim obiteljima Božić i nije tako lijep.

Božić je vrijeme praštanja. Vrijeme kada jedni drugima trebamo oprostiti za nešto što su učinili proteklih mjeseci. Božić nam mekša srca, pa čak i ona za koja smo mislili da su tvrda kao kamen. U to vrijeme, naše tijelo preplavljaju jaki i lijepi osjećaji koji i nisu toliko česti u ostalim mjesecima.

Hanah Škratić Marković, 7.g

Božić je rođendan Isusa Krista. Uz Uskrs to je glavni kršćanski blagdan. Ljudi već dvije tisuće godina ispovijedaju tu istinu vjere i vjeru Crkve da je Isus iz Nazareta začat po Duhu Svetom i rođen od Marije Djevice. On nije rođen po volji dviju osoba, već po volji Boga. Isus se rodio i živio kao sluga, učinio

je sebe sličnim ljudima. Ljudima je postao sličan u svemu, osim u grijehu. Božić je blagdan u kojem priznajemo da je Isus Bog i čovjek. Božić je osobito obiteljski blagdan, obilježen je duhom mira, radosti i toplinom doma. Božić se slavi jedan dan, ali je ukupno blagovanje prošireno. Blagovanje počinje adventom, po dolazi Badnjak te Božić. Poslije još slijedi Nova godina i Sveta Tri kralja.

Božić je svjetlo istine koja rasvjetljuje svakog čovjeka, donosi ljudima nadu, vjeru i ljubav.

Lea Zaher, 8.c

Prije mnogo, mnogo, mnogo godina, svjetlo dana ugledalo je sićušno, ali vrlo pametno dijete. To je bio Isus. On je svijet potpuno promijenio. Na njegov dan rođenja mi slavimo veliki blagdan – Božić. Bit Božića nisu samo darovi, već rođenje Isusa Krista – našega Spasitelja. Prije tog blagdana svi moramo ići na ispovijed, da s čistim srcem i dušom izađemo u susret našem malom Isusu. Svi se budimo sa smiješkom na licu i dobrom voljom. Taj dan moramo provesti u krugu obitelji i radosna srca pozdraviti rođenje Isusovo. Ne smijemo se svadati, već moramo biti dobri, jer Isus voli one koji nemaju velike grijeha!

Maja Cerovski, 7.g

Božićno vrijeme je najljepše. Svi ljudi, a posebno djeca iščekuju Božić. Kad pomislim na Božić, radost mi ispuni srce. Volim božićno vrijeme jer tada moja obitelj i ja idemo u crkvu. Toga dana posebno osjećam Isusovu blizinu. Kada dođem kući čeka me miris slasnog jela i kolača, a ispod ukrašenog i blistavog bora darovi. Moj brat, sestra i ja užurbano s nestrpljenjem i radošću otvaramo raznobojne poklone. Navečer, kad se sve umiri i utiša, zamišljamo želje i molimo

Djetešce nam se rodilo

Djetešce nam se rodilo, u jasle se položilo.
Isuse mileni, Bože moj, srce ti dajem da sam tvoj!

Sin Boga Oca i Bog sam, s neba na zemlju siđe k nam.
Isuse mileni, Bože moj, srce ti dajem da sam tvoj!

Čista ga Djeva rodila i svojim mlijekom dojila.
Isuse mileni, Bože moj, srce ti dajem da sam tvoj!

Isus mu ime Otac da, da nas otkupi posla ga.
Isuse mileni, Bože moj, srce ti dajem da sam tvoj!

On dijeli svijetu radosti, darove Božje milosti.
Isuse mileni, Bože moj, srce ti dajem da sam tvoj!

On vladar neba, zemlje sve.
Podnosi za nas nevolje.
Isuse mileni, Bože moj, srce ti dajem da sam tvoj!

Čast budi, dika malenom Isusu za nas rođenom.
Isuse mileni, Bože moj, srce ti dajem da sam tvoj!

Budi hvala i Djevici, Prečistoj Bogorodici.
Isuse mileni, Bože moj, srce ti dajem da sam tvoj!

Isusa za njihovo ispunjenje. Onda izmoreni od prevelikog uzbuđenja nakon majčinog i Isusovog poljupca utonemo u slatki san.

Valentina Malnar, 5.a

Božićna priča

O janjetu

Rumeno sunce polako je zašlo za planine u daljini, prve večernje zvijezde zatrepale su na nebu, kad je mali Janko stigao do tora pred pećinom, gdje je svake večeri okupljao svoje ovčice. Dok su ulazile pažljivo ih je brojao, a posljednje je spustio malo nestašno janje koje se tek pred nekoliko dana ojanjilo. Njega je cijelim putem nosio, jer to je bilo mnogo lakše no stalno ga naokolo tražiti i svako malo izvlačiti iz najnemogućijih mjesta u koje ga je uvijek iznova uvlačila njegova silna znatiželja. Bilo je to najmanje, ali i najslade janje u cijelom stadu, Jankov miljenik i maza.

„Nestaško moj“, promrmlja Janko, mašući glavom dok ga je gledao kako gurka mamu ovcu malom, vlažnom njuškicom, tražeći najtoplije i najmekanije mjesto za san. Kad se još jednom uvjerio da je sve u redu, Janko se pridruži drugim pastirima koji su već sjedili oko crvenog i toplog plamena vatre, grijali se i prepričavali dogodovštine proteklog dana. O, bilo je tu zaista zanimljivih priča, a pastiri kao da su se natjecali tko će ispričati bolju, napetiju ili strašniju priču. Janko je najviše volio kad bi pričanje preuzeli najstariji pastiri, jer su mu te priče bile najdraže, uvijek i u njima bilo nekih čudesnih događaja koji bi ga ispunjavali nevjericom, i mada nije uvijek bio sasvim siguran da je baš sve bilo onako kako se pričalo, ipak je nestrpljivo čekao da nakon skromne večere započne nadmetanje u pričama. Druga djeca, kao i on sam najviše su voljela one priče koje ne samo da su bile lijepe, nego su ih pomalo i plašile, sve dok su znali da će junak priče i na kraju pobijediti, da će se sve nekako okrenuti na dobro.

I tako bi uz tihe glasove pripovjedača jedan po jedan tonuli u san, sve dok ne bi ostali budni samo odrasli, o onda bi i oni polako lijegali na prostirke oko vatre, jer valjalo je rano ujutro opet ustati i voditi stada na ispašu. Budni bi ostali tek dvojica ili trojica koji su povremeno obilazili

stado, i dodavali drva na vatru kako bi ih grijala u hladnoj noći, koji su provodili pod vedrim nebom.

Kad su i te večeri već svi mirno spavali jedan od pastira opazi nešto sasvim neobično na nebu. Bila je to velika sjajna zvijezda kakve još nikad prije nije zamijetio. Njezin sjaj bio je čudesno bijel i kad se u nju zagledao, izgledalo je kao da se polako po nebu pomiče. Pastir se okrenu tražeći pogledom ostalu dvojicu pastira kako bi to podijelio s njima, no oni su baš bili u obilasku stada. Onda se opet zagleda u zvijezdu... no sada mu se pak učinila sasvim obična. Protrese glavom misleći da mu se sve to samo učinilo, jer je bio već vrlo pospan. Na trenutak se zamisli, a onda pomisli kako je ova noć nekako osobito tiha i mirna. Taj mir, malo zatim, uz svjetlo logorske vatre polako uljulja i njega i oba njegova prijatelja u dubok i miran san.

Svuda naokolo bila je potpuna tišina, i upravo ta pretjerana tišina probudi iz sna malo janje. Ono začudeno načuli svoje malene uši i odmah primijeti da svi... baš svi spavaju. Odmah se hitro, ali oprezno uspravi na noge i ogleda se još jednom, ne bi li provjerilo nije li ipak neki od pastira budan. Kad se uvjeri da su baš svi zaspali, silno se razveseli. Bila je to sjajna, po prvi puta pružena prilika za noćno istraživanje. Umalo počne skakati naokolo od veselja, ali se nekako ipak uzdrži zbog straha da nekog ne probudi. Kako je janje bilo vrlo sitno, bez ikakvog se problema provuče ispod ograde tora i tiho se odšulja dalje od usnulih pastira i stada.

Zatim odlučno krene puteljkom u svoju prvu, noćnu avanturu, razgledavajući se kroz mrak kako bi svom istraživanju pronašlo nekakav cilj. Podignuvši glavu i ono opazi veliku sjajnu zvijezdu. Nagnuvši bijelu glavicu silno se začudi, jer zvijezda nije stajala na mjestu kao sve druge, već se polako kretala prema zidinama obližnjeg grada. Ta čudesno sjajna zvijezda učini mu se upravo odličnom za njegov istraživački pothvat. Ni ne ogledavši se prema sigurnosti majči-

na zagrljaja i istina usnule, ali ipak prisutne straže pastira, hrabro krene za zvijezdom.

Prvo je vrijeme veselo poskakivalo, preskačući kamenje i busene trave uz puteljak, svako malo pogledavajući gore prema zvijezdi, da je ne bi izgubilo iz vida. Al' onda je zvijezda postala prebrza ili je to ipak ono sve umornije, bivalo sporije pa se odjednom ukopalo na mjestu, lupnulo nožicom o pod, okrenulo se prema zvijezdi ledima visoko podignute glave, kao da se naljutilo, pa ipak krajičkom oko provjerilo je li zastala... Kad vidje janje da ona unatoč svemu i dalje mirno i polako nastavlja svoj put, odusta janje od daljnje potjere, legnu na sred puta, sklupča se, osloni glavicu na papke i bezbrižno, kao to mala janjad zna, utonu u san.

I baš u trenu kad janje zaspao, Janko se trgnu iz sna. Odmah pogledom okruži naokolo tražeći uzrok tog iznenadnog buđenja. Isprva pomisli kako je sve u redu, al' potaknut nečim čudnim nemirom ipak ode do stada da se uvjeri da je uistinu tako. Dok je prolazio pogledom preko usnulih tijela ovaca, zapazi da je krilo njegove drage Bjelane prazno."

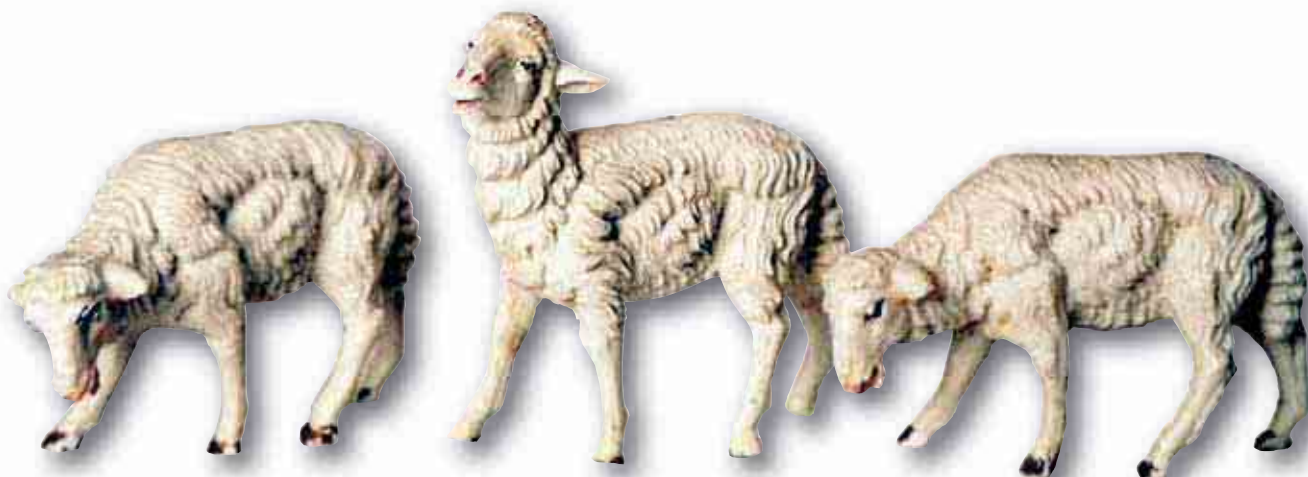
„Janje moje!“ reče uplašeno, a onda se u sebi zapita „kud sad ode, luda mala?“ Prvo napne dobro uši ne bi li ga negdje čuo, zatim obiđe tor i okolicu, i dok se rako razgledavao i njemu pogled privuče sjajna putujuća zvijezda.

„Bože, kako je sad to čudo? Ili možda još spavam?“, pomisli, pa se uštipne ne bi li provjerio sanja li.

„Rau!“ povikne, uvjerivši se da je sve ovo stvarnost, a onda pomisli kako bi ova zvijezda sigurno i njegovo janje zainteresirala, pa krenu što je brže mogao za njom, dok mu ne zamakne za planinu.

Žurio je gledajući više u zvijezdu nego u puteljak koji je ispred njega vijugao, i tako se nakon nekog vremena, već posve očaran sjajem zvijezde, odjednom o nešto saplete i padne koliko je dug i širok. Malo bijelo klupko koje mu se našlo na putu odjednom oživje i poče mu se motati oko nogu i skakutati oko njega.

„Janje moje!“, iznenadi se Janko, pa ga stisne uza se mrseći mu meku vunu, nježno ga koreći zbog njegova noćnog nestanka. Kad se dovoljno

izgrliše pogled im obojici zasta opet na sjajnoj putujućoj zvijezdi. Osjetivši da se Janko dvoumi što učiniti, vratiti se il' nastaviti za zvijezdom, janje ga gurne njuškicom te tiho zamekeće, gledajući za zvijezdom koja je polako zamicala za planinu.

„Što je? I tebe zanima kuda ide“, upita ga Janko.

Ostade još trenutak razmišljati, o onda odluči: „Poći ćemo za njom, moram vidjeti kamo ide“.

Onda krene žurnim i sigurnim korakom za sjajem, već za planinu zamakle zvijezde. Kad se popeše na vrh planine, Janko ostane, sasvim zapanjen onim što je vidio. Sjaj zvijezde odjednom je postao tako velik i jak da se cijela dolina kupala u čudesno bijelom svjetlu, a sa neba se začuje mnoštvo predivnih glasova kako pjevaju, o tako mило pjevaju... I onda opazi kako se malen oblak svjetlosti odvaja i kreće prema njima. Uplaši se, pa stisnu bliže k sebi svoje janje i zažmiri, misleći: „Možda je ipak samo san!“, nadajući se da će se otvorivši oči probuditi, i da će sve biti kao prije.

Al' umjesto da se probudi, osjeti na licu nježni dodir, ko poljubac, ko kapljicu kiše, pa otvori oči, i pred sobom ugleda lijepo sjajno biće, a oči mu tople i blage... ko i njegove mame, pa se presta bojati, i u sebi pomisli: „Anđeo!...“

I bio je to anđeo Gospodnji. Tiho mu reče: „Janko, nosim radosnu vijest. Danas vam se u Betlehemu

rodi Spasitelj. Idi i pokloni se novorođenome Kralju. A onda pođi, i kaži svojim prijateljima, da i oni učine tako. Raduj se, Janko! Slušaj, cijelo nebo pjeva: Slava na visini Bogu, a mir na zemlji ljudima miljenicima Njegovim!“

Zagleda se Janko u nebo i opazi zvijezdu kako stoji sasvim mirna na jednom mjestu, zaustavila se ponad male, skromne štalice. Potrča onda što su ga noge nosile, i tek pred ulazom u štalicu stane.

U štalici neka žena pognuta nad jaslvice nježno povija nešto u svijetlo plavu ponjavicu. Pored nje sasvim zanesen stoji neki čovjek, oslonjen o štap, zagledao se u male jaslvice. Onda ugleda malene ručice koje se podižu iz jaslvice i diraju majčin obraz, o ona se osmjehnu blago, a onda opazi Janka na ulazu u štalicu.

„Uđi, uđi, drago dijete“, pozva ga tiho, podižući djetesce iz jaslvice. Uze djetesce u krilo i okrene se prema Janku, a on se sjeti anđelovih riječi, pa pride bliže, kleknu i duboko se pokloni. Onda osjeti kako ga dotaknu netko po pognutoj glavici, podiže je i sretnu pogled maloga Kralja. Srce mu zaigra kao nikad prije dok je sav tonuo u te modre očice, a mali ga Kralj još jednom dotaknu, a onda se i malo janje pogura glavicom pod tu malu, sitnu, svetu ručicu. I osmjehnu s mali Kralj, a Janko usta brzo, srameći se suzica koje su mu počele kapati niz rumeno lice, pa bacivši pogled još jednom na unutrašnjost malene

štalice, kao da je želi zauvijek zapamtiti, izjuri van, sav ispunjen silnom radošću, pa pojuri uz brijeg, kako bi što prije stigao do ostalih pastira, da im kaže radosnu vijest.

I dok se vraćao, primijeti rijeke ljudi koji su se sa svih strana približavale malenoj štalici.

Mного godina kasnije, kad je Janko već bio starac sijede kose i kovrčave brade, sjedio bi u tihim večerima uz vatru, i okupljenoj djeci pričao svoju priču, kao i drugi pastiri nekad njemu.

Tek, s njegovom se pričom nijedna druga nije mogla mjeriti. Njegovu su priču djeca najviše voljela. Možda zato, što bi se Jankove oči kad god bi pričao tu priču ispunile nekim sasvim čudesnim sjajem, i što bi se dok je tihim glasom pričao, naokolo sve stišalo, kao da se i životinje, i šuma, i travke, i zvjezdano nebo, žele podsjetiti te predivne noći, a možda zato što ova priča i nije bila tek priča, zato što je ta priča bila istina o rođenju maloga, a ipak najvećeg Kralja, koji vlada oduvijek i zauvijek i čije je kraljevstvo u srcima ljudi.

„A sad zatvorite oči, i zagledajte se duboko, duboko unutra, u svoje srce... vidite, tu je mali Kralj, leži u jaslucama vašeg srca i smiješi se“, završio bi Janko svoju priču, a sa lica svih koji su ga slušali, sjao bi blagi osmijeh, sjalo bi svjetlo čudesne zvijezde, ko one davne, davne presvete noći.

Daniela Bobinski

Razgovor za «Putnik»

Mr. Tomislav Markić

Možete li nam se predstaviti u nekoliko rečenica?

Ja sam malo stariji brat Vašega novog župnog vikara Miroslava Markića. Rođen sam kao treći (Miroslav je četvrti) od šestero djece obitelji Janje i Dominika Markić 1969. godine u Zagrebu, a kršten 8 dana nakon toga u crkvi Svetoga Antuna na Svetom Duhu u Zagrebu. Prvu svetu Pričest primio sam u župi Oranice, a svetu Potvrdu u župi Svete Barbare u Vrapču. Osnovnu školu pohađao sam u Vrapču, a srednju na Jordanovcu u MIOC-u, današnjoj XV. gimnaziji. Teologiju sam studirao u Zagrebu i Beču i za to vrijeme boravio u zagrebačkoj i gradišćanskoj bogosloviji, a 1995. godine sam po rukama blagopokojnog kardinala Franje Kuharića zaređen za svećenika. Mladu misu slavio sam u župi Sveta Nedelja, kamo su moji preselili. Nakon što je nadbiskup Bozanić imenovan zagrebačkim nadbiskupom, tri sam mu godine bio tajnikom, a sada vršim službu tajnika pripremnoga razdoblja Druge sinode Zagrebačke nadbiskupije te ujedno kao nadbiskupski delegat za trajnu formaciju svećenika vodim brigu za svećenike zaređene posljednjih sedam godina.

Što je to Sinoda zapravo?

Sinoda je jedan pojam koji u Crkvi ima dugu tradiciju. Sama riječ dolazi iz grčkoga jezika i doslovce znači zajednički put, zajednički hod. Vremenom se u Crkvi ustalilo značenje crkvene skupštine. Sinode općega i širega značenja nazivamo koncilima, a danas u Katoličkoj Crkvi razlikujemo biskupsku sinodu i biskupijsku sinodu.

Tako je biskupska sinoda skupština biskupa koju povremeno na zasjedanja saziva Sveti Otac. Vjerojatno ste čuli da je ne tako davno za generalnog tajnika te biskupske sinode imenovan hrvatski nadbiskup mons. Nikola Eterović. Sljedeće zasjedanje sinode biskupa ili biskupske sinode sazvaio je Sveti Otac krajem 2005. godine, a tema će biti Euharistija. Povremeno se održavaju i kontinentalne biskupske sinode, tako je na primjer nedavno objavljen doku-

ment „Ecclesia in Europa“ (Crkva u Europi) koji je nastao kao plod Druge posebne biskupske sinode o Europi, a u izradi dokumenta kojega je potpisao Sveti Otac kao član posinodalnog vijeća sudjelovao je i naš nadbiskup kardinal Josip Bozanić.

Nas međutim, vjerujem, u ovom pitanju više zanima što je to biskupijska sinoda, odnosno što želi biti Druga sinoda Zagrebačke nadbiskupije na koju se trenutno u našoj Nadbiskupiji pripremamo. Ako pogledate u Zakonik kanonskoga prava, u kanonu broj 460 naći ćete definiciju: „Biskupijska sinoda jest skupština izabраниh svećenika i drugih vjernika mjesne Crkve koji pomažu dijecezanskom biskupu na dobrobit sve biskupijske zajednice“.

Sinoda je dakle skup, sabor predstavnika svih vjernika jedne (nad)biskupije koji na zasjedanjima raspravljaju o predloženim pitanjima te donose zaključke na temelju kojih (nad)biskup, dakle onaj koji upravlja jednom biskupijom, donosi i proglašava smjernice i odredbe koje se imaju vršiti u jednoj mjesnoj Crkvi.

Kada je bila posljednja Sinoda i koje su odluke, odredbe tada prihvaćene? Kako su one promijenile Crkvu u našoj nadbiskupiji?

U našoj Zagrebačkoj nadbiskupiji posljednja je sinoda održana za vrijeme nadbiskupa Antuna Bauera sada već davne 1925. godine. Pripreme za tu Sinodu započele su još 1920. godine. 145 sinodalaca, od kojih su svi bili svećenici, raspravljali su na šest sinodskih sjednica tijekom tri dana o devet tema Sinode: vjeri, crkvenom učiteljstvu, bogoštovlju, svetim sakramentima, duhovnicima, svetim mjestima i vremenima, katoličkoj akciji, vremenitim dobrima Crkve i nadarbinama. Na završnoj sjednici sinode u katedrali nadbiskup Bauer je održao zaključni govor, te odobrio, potvrdio i proglasio biskupijske Statute.

Prema ocjeni dr. Stjepana Kožula, odličnog poznavatelja naše crkvene povijesti, ova je Prva sinoda Zagrebačke nadbiskupije bila veliki preokret u životu Crkve zagrebačke. U vrlo opširnim zak-

ljučcima, koji su objavljeni u 390 stranica opsežnoj knjizi, Zagrebačka nadbiskupija utvrdila je svoje vjerovanje i stegu. Na Sinodi je proveden teritorijalni preustroj arhidakonata i dekanata, utvrđena su prava i dužnosti dekana, župnika i kapelana i svih drugih čimbenika u upravi i pastoralnom radu Nadbiskupije. Odredbe Prve sinode vrijedile su sve do Drugoga vatikanskog sabora i novoga Zakonika kanonskoga prava iz 1983. godine, a u nekim stvarima su te odredbe ostale na snazi i danas.

Na nagomilane crkvene i vjersko-moralne probleme zagrebačka je Crkva odgovorila Prvom sinodom Zagrebačke nadbiskupije, ujednačenim radom i programom, odgovorila je uređenjem i izgradnjom sjemeništa, odgojem i organiziranim katoličkim životom mladeži, otklonom od dnevne i stranačke politike, liturgijskim pokretom, bujnom izdavačkom djelatnošću, Katoličkom akcijom, Caritasom, raznim vrstama apostolata i osjetljivošću za socijalna pitanja.

Tko zapravo odlučuje kada će biti Sinoda? Mogu li sami vjernici zatražiti održavanje Sinode?

Prema crkvenim propisima biskupijsku sinodu može sazvati samo dijecezanski biskup. Pravo predviđa da se ona sazove „kada to savjetuju okolnosti“ (kanon 461) prema sudu dijecezanskog biskupa, a prije nego li ju sazove biskup se treba posavjetovati s Prezbiterskim vijećem. Sigurno da i sami vjernici mogu

predložiti održavanje Sinode, ali konačni sud o sazivanju sinode ostaje kod biskupa koji upravlja nekom biskupijom.

Postoji li vremensko ograničenje koliko Sinoda može trajati?

Najnoviji crkveni propisi o održavanju biskupijskih sinoda koji su objavljeni u „Uputi o biskupijskim sinodama“, zajednički izdanoj od Kongregacije za biskupe i Kongregacije za evangelizaciju naroda, ne ograničavaju trajanje sinode. Ti propisi međutim predviđaju fazu pripreme sinode koja obuhvaća više elemenata: duhovnu, katehetsku i informativnu pripravu, zatim proces biskupijskoga savjetovanja te određivanje pitanja kojima bi se sinoda trebala baviti.

Mi se trenutno nalazimo upravo u tom pripremnom razdoblju naše Sinode i do sada smo prikupljali prijedloge svih članova naše Nadbiskupije o temama i pitanjima kojima bi se buduća Sinoda trebala baviti. Sada započinje drugi dio pripreme u kojem se na temelju prikupljenih prijedloga, a sadržani su u ukupno 1760 pristiglih spisa, izrađuju radni listovi o 17 tema, koje su u pristiglim prijedlozima bile posebno naglašene. To su: Navještaj, Mjesto i zadaća župe u Crkvi i društvu, Pastoral braka i obitelji, Socijalni govor Crkve – Crkva i društvo, Liturgija, Caritas, Zaređeni službenik, Posvećeni život,

Vjernici laici u Crkvi i svijetu, Vjeroučitelj, Mladi, Crkva – znanost, kultura, umjetnost, Ekumenizam i međureligijski dijalog, Mediji, Materijalna dobra Crkve, Ustroj, Škole i visoka učilišta.

Na temelju radnih listova povest će se rasprava u svim zajednicama naše Nadbiskupije, osobito u našim župama, te će rezultati tih rasprava ući u radni dokument same Sinode. Taj radni dokument će biti predmet rasprave same Sinode, koja će, vjerujem, imati više zasjedanja i potrajati toliko koliko bude potrebno da se kvalitetno rasprave sve pripremljene teme.

Tko sudjeluje u Sinodi?

Na Sinodi pod ravnanjem gospodina Nadbiskupa sudjeluju tri vrste članova. Prvu vrstu članova čine oni koji su to po pravu. Radi se o onim svećenicima koji Sinodi pripadaju na temelju službe koju vrše. To su svi biskupi u biskupiji, generalni, biskupski i sudski vikari, zatim kanonici, članovi Prezbiterskoga vijeća, rektor bogoslovije i svi dekanii.

Druga vrsta sudionika sinode su članovi po izboru. Na način koji će odrediti gospodin Nadbiskup bit će izabrani predstavnici vjernika laika, redovnika i svećenika.

Treću vrstu sačinjavaju članovi sinode po slobodnom biskupskom imenovanju. Uputa, naslanjajući se na kanon 463 § 2, propisuje: „Dijecezanski biskup može na biskupijsku sinodu pozvati kao članove sinode i druge, bilo klerike bilo članove ustanova posvećenoga života bilo vjernike laike“, te pojašnjava kako

će se „u izboru ovih članova sinode nastojati ... pozvati crkvena zvanja ili različite apostolske službe, nedovoljno izražene u izborima, kako bi sinoda na odgovarajući način odrazila fizionomiju partikularne Crkve“.

Iz ovih pravnih normi vidimo da vjernici laici mogu biti članovi Sinode i po izboru i po imenovanju. Ovdje smijem spomenuti pozitivno iskustvo Đakovačke i srijemske sinode obzirom na sudjelovanje Kristovih vjernika laika, koji su svojim interventima na Sinodi više puta kvalitetno popravljali radne nacрте dokumenata.

Koliko je zapravo bitno da sve strukture vjernika sudjeluju u Sinodi?

Smatram da je to vrlo bitno. Novost je sinoda koje se održavaju poslije Drugoga vatikanskog sabora da u njima sudjeluju i laici, koji na koncu i čine brojem najveći dio naše mjesne Crkve. Osim toga, teško je raspravljati i donositi zaključke o drugima, koji po svojim predstavnicima uopće ne bi bili zastupljeni na tim raspravama. Stoga mi se čini da će biti vrlo bitno tko će na samoj Sinodi predstavljati pojedine skupine naših vjernika: svećenike, časne sestre, redovnike, vjernike laike, članove crkvenih pokreta i udruga, mladih...

Poseban Pravilnik će, kada za to dođe vrijeme, odrediti određeni broj za svaku vrstu sinodskih članova i jednako tako kriterije za izbor laika i ostalih članova Sinode.

Kako se donose odluke na Sinodi?

Na Sinodi se vode rasprave na temelju radnog dokumenta koji je opet rezultat pripremnoga razdoblja Sinode. Tako raspravljen i na temelju glasovanja i drugih intervencija promijenjen dokument predaje se Nadbiskupu da na temelju njega izradi završni dokument Sinode koji onda kao smjernica i kao propis obvezuje sve članove naše Nadbiskupije.

Pobliži način odnosa sinodskih članova i procedura donošenja zaključaka bit će određeni već spomenutim Pravilnikom i

Statutom Sinode.

Zbog kojih je razloga sazvana ova Sinoda? Postoji li nešto čemu se teži, nešto što nadbiskup očekuje?

Inače se sinode, kako smo već rekli, sazivaju „kad to savjetuju okolnosti“. Te okolnosti mogu biti različite naravi. „Uputa o biskupijskim sinodama“ nabraja neke: pomanjkanje odgovarajućeg zajedničkog pastoralala, potreba primjenjivanja na mjesnoj razini normi ili viših usmjerenja, postojanje u biskupijskom ozračju problema koje treba

riješiti, osjećaj potrebe snažnijeg djelatnog crkvenog zajedništva, itd. Da se ocijeni prikladnost sazivanja, od osobite su važnosti informacije dobivene u vrijeme pastoralnih pohoda: one će doista, više od bilo kakvog istraživanja, omogućiti biskupu utvrditi potrebe vjernika i najprikladnije načine da ih zadovolji.

Stoga su i za namjeru održavanja naše Sinode, koju je gospodin Nadbiskup obznanio 10. veljače 2002. godine, sigurno bili značajni kako njegovi pastirski pohodi tako i novi izazovi s kojima se suočava naša mjesna Crkva, osobito imajući u vidu da je posljednja Sinoda održana prije skoro 80 godina.

Svakako se već sada može reći da po ovoj Sinodi naš Nadbiskup želi postići

osobno i u župi i u obitelji. Molitva je duša svakog crkvenog pothvata pa tako i naše Sinode.

Međutim, nije molitva sve što možemo učiniti za Sinodu. Od svih nas traži se i drugačiji doprinos. Ponajprije se tu misli na davanje prijedloga i poticaja o pitanjima i temama kojima bi se Sinoda trebala baviti. Tu mogućnost iskoristili su brojni vjernici laici i svojim doprinosom usmjerili daljnji tijek pripreme Sinode. Sada se od vjernika laika očekuje da zauzeto sudjeluju u raspravama koje će se tijekom 2005. godine održavati kako u župama tako i u drugim zajednicama naše Nadbiskupije. Župnici će si u vođenju tih rasprava odrediti i pomoćnike koji

no potreban angažman svih vjernika. Specifičan način uključivanja laika u Sinodu jest sudjelovanje u pripremnim radovima Sinode. Već sada postoji skupina od tridesetak volontera Sinode, mahom mladih, što studenata, što već onih s diplomom, koji pri Tajništvu Sinode pomažu u mnogim pripremnim poslovima. Ako netko od čitalaca dobije „zvanje“ za volontera Sinode, neka se slobodno javi u Tajništvo.

Nadalje, u studijskim skupinama koje izrađuju radne listove za raspravu u zajednicama vjernika nalazi se ukupno 54 vjernika laika, što čini više od polovicu svih članova skupinâ. Četvero voditelja studijskih skupina su vjernici laici: Marija Znidarčić za Ekumenizam i međureligijski dijalog, Stjepan Lice za Vjernike laike u Crkvi i svijetu, Zvonimir Despot za Caritas i Gordan Črpić za Crkvu i društvo.

Uskoro započinje izbor i formacija animatora Sinode, koji će pomoći voditi rasprave o sinodskim temama u zajednicama vjernika. Kako vidimo, prostora za angažman ima dovoljno, a kako u pripremi Sinode budemo napredovali, bit će ga i još više.

Mladi vjernici su posebna ciljna skupina od kojih se tražilo mišljenje o pitanjima i temama buduće Sinode. Stoga je naš Kardinal 6. prosinca 2003. i 3. travnja 2004. s predstavnicima i predstavnicima mladih iz župa Zagrebačke nadbiskupije održao predsinodske susrete na kojima je bilo riječi o načinu

uključivanja mladih u Sinodu. Mladi su pokazali veliku zauzetost, a dio sinodske pripreme za mlade održan je preko ljeta u Malom Lošinj, gdje su u sedam tjednih susreta predstavnici župnih zajednica mladih razmišljali o Crkvi i Sinodi.

Na kraju bih još jednom sve župljane župe sv. Nikole u Jastrebarskom htio potaknuti na zauzetost oko našega zajedničkog velikog nadbiskupijskog pothvata Druge sinode Zagrebačke nadbiskupije.

M. M.

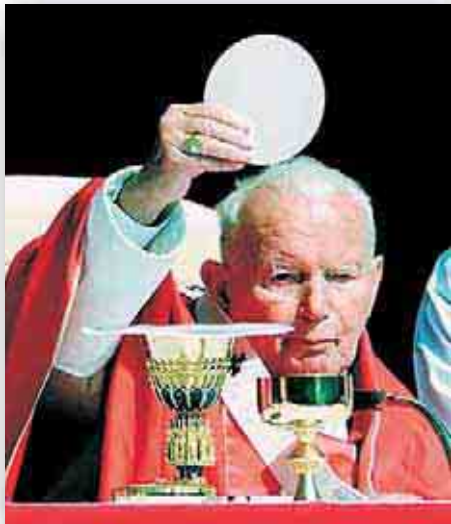
jače jedinstvo pastoralnoga rada u našoj Nadbiskupiji.

Kako vjernici laici mogu najbolje pridonijeti Sinodi? Kako mladi?

Drago mi je da ste postavili i ovo, možda najvažnije pitanje! Naime, što bude izraženije sudjelovanje, doprinos i zauzimanje svih članova naše Crkve, to će biti uspješnija i naša Sinoda. Prvi doprinos svih nas svakako treba biti molitva za Sinodu. Gospodin Nadbiskup je posebnu Molitvu za Sinodu izrekao tijekom misnog slavlja na Stepinčevo prošle godine, a kako je ta molitva tiskana i na posebnom preklopniku, zgodno ju je moliti i

će kao animatori Sinode biti veza između Tajništva Sinode i pojedinih župnih zajednica i dekanata. Oni će voditi zapisnike sa sastanaka na kojima će zainteresirani vjernici moći reći mišljenje o predloženim temama, koje će biti obrađene u posebno pripremljenim radnim listovima.

Ne smijemo zaboraviti da će neki vjernici laici, pa i mladi, biti izabrani i imenovani za članove Sinode. Na takvima leži posebna odgovornost za uspjeh Sinode. Ne smijemo smetnuti s uma niti ono što nas čeka nakon Sinode: sve zaključke i smjernice koje Nadbiskup proglasi trebat će i provesti u praksu diljem naše Nadbiskupije. Za provedbu Sinode bit će ponov-

DUHOVNO BOGATSTVO EUHARISTIJE

Euharistija je uvijek prisutni Krist koji je "žarko želio blagovati ovu pashalnu večeru", želio je ostati s nama, biti naš životni suputnik; da ga uvijek možemo naći; kroza život putovati s Njim; razgovarati s Njim; boriti se s Njim; sve dijeliti s Njim.

Po prilikama kruha i vina Isus nam prilazi na vidljiv način. Dopušta nam da dodemo k njemu, da se družimo s Njim. Ta nas blizina malo po malo preobražava, da, prema onoj narodnoj: "Reci mi s kim si i reći ću ti kakav si" Kristove misli postupno postanu naše misli; Kristovi osjećaji naši osjećaji; Kristovi planovi - naši planovi, Kristov svijet - naš svijet; Kristova ljubav - naša ljubav.

Sjedinjenje s Kristom najznačajnija je uloga Euharistije. Čovjek se sam ne može spasiti. Njegovo spasenje je u Isusu Kristu. To je bitni element kršćanske vjere. Sv. Misa je uzajamno davanje Isusovo nama i naše Isusu. Kao što je Isus dao nama i sebe, tako On ne traži nešto od nas, nego traži nas same.

Međusobno zajedništvo vjernika prvi je plod našeg zajedništva i sjedinjenja s Kristom. Krist se daje svima. Svi jedu od jednog kruha, piju iz istog kaleža. Tako su svi povezani u živi organizam kome je Krist Glava. Odatle potreba da se više naglašava zajedništvo. Da sudionici Sv. Mise budu aktivni, da se osobno uključe u Misno slavlje. Pružaju jedni drugima znak mira.

Tako vidljivim načinom isključuju diobu, podijeljenost, nepomirljivost, strančarenje, neprijateljstva. Po Euharistiji svi postajemo bogatiji da dijelimo; jači da trpimo; ponizniji da praštamo i služimo; zreliji da budemo korisniji. Kristovo Srce komu se po Euharistiji suobličujemo, pokretačka je snaga koja nas tjera da činimo dobro. Preobraženi po Kristovu tijelu sposobni smo preobražavati druge.

Euharistija je gozba Kristova Vječnog života, sudioništvo na punini radosti, blaženstva. Isus je uzeo sliku ovozemaljske gozbe da oslika bogatstvo vječne gozbe. Ali Euharistija nije slika, simbol, usporedba. Ona jest gozba Vječnog života.

Euharistija je dar Očev meni, svom djetetu; dar Isusov samog sebe, svom prijatelju; Dar Duha Ljubavi koji me ispunja i posvećuje. Iako Isusa nisam dostojan, On mi se daje, da bih postao dostojan i mogao sebe dati onima koje teško mogu smatrati dostojnima. Euharistijski Dar poziv je da i ja

budem dar; da budem za druge, da živim, radim, molim, trpim, umirem za druge.

Euharistija je žrtva Kristova za moje spasenje, žrtva Crkve koju ona stalno prinosi za cijeli svijet. To je jedina prava žrtva koja spašava cijeli svijet. Euharistija čini prisutnom Isusovu kalvarijsku žrtvu u svako vrijeme, u svim krajevima, među svim narodima. Po toj žrtvi i ja, ud njegova

Po Euharistiji svi postajemo bogatiji da dijelimo; jači da trpimo; ponizniji da praštamo i služimo; zreliji da budemo ko-risniji. Kristovo Srce komu se po Euharistijisuobličujemo, pokretačka je snaga koja nas tjera da činimo dobro. Preobraženi po Kristovu tijelu sposobni smo preobražavati druge.

Mističnog Tijela, moram biti "živa žrtva na hvalu slave Božje", kako kaže III. euharistijska molitva. Po njoj postajem dionik njegove žrtve, čistim se od grijeha, oslobađam ropstva sebičnosti, spašavam se od zla pretvarajući ga u sredstvo duhovnog rasta. Po Kristovoj žrtvi na križu i po mom sudjelovanju u Euharistiji, sve moje žrtve dobivaju pečat jedine, Kristove žrtve, sve moje boli, tjeskobe, nesigurnosti, progoni, sve nedefinirane patnje postaju sredstvo blagoslova.

Euharistija je tajna vjere jer nadilazi moje ljudsko shvaćanje. Sama pretvorba ovisi o smislu rečenog, a ne o riječima. Tajna je mogućnost da se Neizmjerni skriva pod prilike kruha. Tajna je kako doživjeti u Euharistiji i Krista patnika, i Krista proslavljenog, i Krista u ovom trenutku prisutnog. Zato svećenik kliče: "Tajna vjere!"

Euharistija je doksologija, proslava dostojna Boga od stvorenja koje je posve nesposobno proslaviti Boga. Euharistijski Isus - Utjelovljena Doksologija - slavi Oca u moje ime, u meni i po meni. Po Njemu postajem dostojan i sposoban slaviti Ga.

Zato hvala, slava, klicanje, pjesma, radost jesu pravo moje raspoloženje za Misnog slavlja. Izričaj raspjevane zaljubljenosti i predanja mog bića Onome koji me voli.

Euharistija je sjedinjenje s Ocem. Po Kristu i u Kristu jedno sam s Ocem, jer je Isus jedno s Ocem: "Filipe, tko vidi mene, vidi i Oca" kaza Isus. Kristov "Abba" po Duhu Svetom i moj je Abba, Otac.

Euharistija je nebo prisutno u mom srcu. Ako je Otac i Sin i Duh u meni, onda su u meni prisutni i svi oni koji žive u Ocu. Zato usklik: "Gore srca!" Uzdižem se tamo gdje je moja vječna domovina, gdje Krist "sjedi s desne Ocu" okružen anđelima i

svetima. Euharistija je predokus neba, sudioništvo u zajedništvu svetih.

Euharistija je Kristova uskrсна pobjeda koja se ponavlja u sudionicima Misnog slavlja. Krist pobjednik nas hrabri: "Ne bojte se, ja sam pobijedio svijet!" Krist Pobjednik - prisutan u meni po Euharistiji - pobjeđuje grijeh, svijet, đavla, smrt. Zato mi Euharistija garantira Božji trijumf u meni. Po njoj sam ispunjen Kristovom uskršnom radošću i već anticipiram radost Isusove konačne pobjede i njegove vladavine ljubavi nad svim stvorenjem. Po Euharistiji postajem sijač radosti.

Miroslav Markić, župni vikar

**«Ti si Bog, ti si Bog,
Ti nam daješ Duha svog
da ti si Bog
Nek pokleknu svi i nek
prizna svak
Da ti si Kriste Bog!»**

Razmišljala sam što bih s vama podijelila u ovo predbožićno vrijeme u ovom kutku našeg «Putnika» za koji sam se posebno zauzela jer smatram da je od velike važnosti da preko njega doznamo da i drugi slično razmišljaju, da i drugi uživaju radost u druženju s Gospodinom.

Na kraju sam odlučila podijeliti s vama doživljaj našega Gospodina kroz oči i srca naše djece. Stihovima na samom početku često započinje zajednička molitva nas i naše djece. Pred spavanje po želji djece čitamo i Biblijske priče, priče o Isusu i ostalim svecima, o dobrim djelima, pjevamo pjesmice koje volimo, a pogotovo onu: «Tko stvori...»

Evo nekoliko iskustvenih crtica iz našeg doma:

- Veliki Petak 2001.

Nakon kupanja smo otišli u Kutak za molitvu, a Ivana (2 god.) kaže: «Isus bos, nema tene, brže buj!»

- Ljetovanje 2001. u Umagu, Luka (4 god.), Ivana (2.5 god.)

Luka: «Kako ono može biti malo pijesak, malo kamenje, pa more?»

Ja: «To je naš Bog tako stvorio: pijesak da se vi možete igrati, kamenje da velike ne pika dok se idu kupati u duboko more.»

Za neko vrijeme izranja Damir iz mora i kaže: «A tko je išarao ovako lijepe šare?»

A Ivana koja se uopće do sada nije obazirala na nas kaže: «Pa Bog.»

- *Vraćamo se kući s mora, u autu slušamo grupu Fides, najednom Luka dolazi do prvih sjedala i pita «Gdje je...». Meni se učinilo blok, no on kaže: «Ma ne, Bog, onakav kakvog ima Mojsije.» Nakon čega je tata Damir objasnio da je on u nama i u svemu oko nas.*

- *Jednom Luka upita: «Tata, gdje je nebo?»*

Tata: «Tamo kada smo si ti i ja dobri, kad se volimo...»

- 14.07.2002. popodne

Svi smo u boravku. Damir, Ivana i ja ležimo na kauču i zezamo se.

Luka (5.5 god.): «Ja bi slavio misu.»

Mi: «Možeš.»

Nakon što si je pripremio Bibliju, takozvani kalež i hostije od papira, posudice za vino i vodu, kaže: «Vi ste svi u crkvi, dižite se u crkvi se ne leži!»

Svi smo se digli i sklopili ruke. I misa počne:

Damir: «A sada propovijed...»

Ja: «Što ćeš reći nama koji smo na misi?»

Luka: «Da si budemo dobri.»

Ja: «Što to znači?»

Luka: «Da se ne svadamo i ne tučemo.»

Ja: «Kuda mi koji vjerujemo u Isusa idemo svake nedjelje?»

Luka: «Na misu?»

Ja: «A zašto?»

Luka: «Da slavimo Boga», klima-jući glavom jer to se valjda podrazumijeva.

Tu smo ostali bez teksta. Zatim nas je pričestio i završio misu.

• Jednog dana kaže Luka (6 god.): «Mama, znaš da je Bog svjetlo?»

Ja: «Znam.»

Za par dana Luka i ja ležimo u krevetu, već se smračilo i razgovaramo, kad dolazi Ivana sa malom baterijom, posvijetli nas i kaže: «Sad vas Bog čuva!»

• Nešto o vrijednosti blagoslova

Luka je bolestan i ima gripu, pije puno čaja.

Ivana: «Smijem i ja?»

Ja: «Smiješ. Čaj s limunom i medom ti je zdrav.»

Ivana: «A kaj je blagoslovljen?»

• Ljeto 2003.

Ležimo u bazenu na dvorištu, a Luka nas polijeva s vodom iz puške. Ivana gledajući prema nebu sva u smijehu kaže: «Luka daj pošpricaj Isusa po nogama!»

• Nakon par dana igraju se lovice oko kuće, opća vika i galama. Najednom Ivana stane kao ukopana i kaže: «Pa gdje je Isus, ne vidim ga?»

Ja: «Znaš da je svuda oko nas, a važno je da on tebe vidi.»

• Jedan dan ode Ivana s bakom Dragicom na grob dede Ivice; sjedne na rub spomenika, polupka po njemu i kaže: «Daj dedičko već jedanput uskrsni da te vidim.»

• Nakon razgovora o smrti i uskrsnuću kojeg su sami potaknuli, Luka i Ivana se igraju s digimonima.

Ivana: «Oni su svi umrli, onda su uskrsnuli i otišli na nebo i sad su svi mladi i lijepi.»

• 2004.

Vozimo se prema Zagrebu autom kad odjednom Ivana kaže: «Kad sam još bila beba, puzala sam po nebu i vidjela sam Isusa, onda me se stavio tebi u bušu.»

• Uskrsni ponedjeljak

Ivana: «Ja Isusa ne vidim, jer je dub, onak' bijeli kao oblak.»

• Par dana iza Uskrsa Damjan se igrao i lupio vratima od ormarića.

Ivana: «Mama, Damjan je rekao K vragu.»

Ja: «Nije ti on ništa rekao, to ti se učinilo od zvuka kad su vrata lupila. Vraga ti nije dobro spominjati, on je ružan, tjera ljude da rade ružne stvari i ne voli Isusa.»

Ivana: «A gdje živi?»

Ja: «Tamo gdje je ružno i gdje smrdi na zločesto.»

Ivana: «Može li on doći k nama?»

Ja: «Ne, jer mi smo Isusovi prijatelji, dobri smo si, molimo, a znaš Isus ti je od njega jači.»

Za par dana...

Ivana Luki: «Znaš vrag ti posto-

Stihovima na samom početku često započinje zajednička molitva nas i naše djece. Pred spavanje po želji djece čitamo i Biblijske priče, priče o Isusu i ostalim svecima, o dobrim djelima, pjevamo pjesmice koje volimo, a pogotovo onu: «Tko stvori...»

ji. Živi tamo gdje je ružno, on ti ne voli Isusa. Isus ti je od njega jači.»

Luka: «A kak ti to sve znaš?»

Ivana: «Pa kad je Isus sveto dijete!»

• Sprema se ljetna oluja, oblaci se skupljaju sa svih strana, crni, sivi, samo na vrhu njih stoji još jedan suncem okupan posve bijeli i debeljuškast.

Ivana: «Mama, pogledaj ovaj oblak, izgleda ko da Isus jede tortu sa šlagom.»

• Ivana koja jako voli Isusa jedan dan kaže: «Mama, jel da kad jako voliš Isusa možeš dobiti njegove rane?»

Ja: «Ti slobodno jako voliš Isusa, to ne znači da ćeš dobiti njegove rane jer ih je do sada dobilo samo nekoliko velikih ljudi.»

• Djeca se vani igraju, dolazi teta Seka koja se voli s njima šaliti i kaže: «Kako ste vas dvoje jučer mogli ostaviti malog bracu samog i otići u Domagovič?»

Ivana: «Kad mama nije mogla ići.»

Seka: «Pa morate ga uzeti, sad vam je ovaj mali gospodar, kak on kaže tako mora biti.»

Ivana: «Nama ti je gospodar Bog!»

Seka: «Pa mislila sam tu na zemlji.»

Ivana: «Nama ti je i tu na zemlji gospodar Bog.»

Seka: «Čuj mala, tebi se ne može doći na kraj.»

I ode smijući se.

Tako to izgleda kad malene pustite k Isusu. Naprosto s njim žive u velikom prijateljstvu s puno povjerenja, radosni i sigurni. Svakog dana zahvaljujemo Gospodinu što ih je baš nama poslao, što možemo uživati zajedno ono što je za nas pripravio.

Još malo će Sveti Nikola, pa Božić, a mali Popovići jedva čekaju kad će ponovno spavati na podu uz jaslice s Isusom da ne bude sam; tamo će zajedno moliti, pjevati sve one krasne božićne pjesme. Znam da će sigurno jedna od posljednjih prije spavanja biti ona «Tiha noć» i ona «Spavaj mali Božiću buj, buj, buj... pssssst... i još samo: BLAGOSLOVLJEN VAM BOŽIĆ SVIMA VELIKIMA I MALIMA!

Smiljana Popović

Kad je na dogovoru za ovaj «Putnik» velečasni župnik rekao Došašće, oko mog srca je nešto zatreperilo i sjetih se himna iz Časoslova koji bih mogla poistovijetiti s mojim osjećajima u to vrijeme godine:

«Složi glas svoj, dušo moja,
Sa nebeskim četa-ma,
Pjevajte mu, usta moja
Koji je nad zvijezdama,
Sve što bješe i što je,
Sve te diči i slavi
Oče vječne Ljubavi.»

Obično iza Svih Svetih, a ove godine i ranije, oko mog srca i u mojoj duši započne jedno toplo, treperavo, radosno i uvijek kažem nedodirljivo vrijeme od svega ružnog, tužnog i teškog. Kao da se oko mene stvori zid od same ljubavi. Svjesna sam poruke Došašće koja nam govori o tri Kristova dolaska: prvi Kristov dolazak u Betlehemu, drugi što će se zbiti na kraju sveopće povijesti čovječanstva i onaj treći trajni što se po milosti događa u duši svakoga vjernika, onaj koji je put kojim možemo doći od prvoga k posljednjem. Tog koji je put, sam posebno svjesna. Svjesna sam Kristove prisutnosti u mom životu svaki čas, u svemu što radim, u

svakom koga volim, u svemu što imam i što jesam. U mom dnevniku u kojeg zapisujem misli koje su me posebno dirnule davno sam zapisala:

«Voljena sam ... ali ni jedna ljudska ljubav ne bi mogla pomoći u trenucima najdublje krize, povući me s ruba ludila, zaštititi od beznada, tjeskobe, očaja...» ...Da Bog nije «tako ljubio svijet, da je poslao Sina»...

...Da Bog tako nije ljubio mene...

Sjela sam u praznu, toplo-mračnu crkvu, još koji dan i u dnu starog oltara bit će postavljene jaslice ... Božić će...

Meni je Božić danas.

Voljena sam ...

Shvatila sam Tagora: «Tako je to, radost je tvoja u meni obilna.»

Tako je to, Ti si sišao k meni.

O ti gospodar svih nebesa, gdje bi bila tvoja ljubav da mene nije?

... Da mene nije ... Uzalud bi se On rodio da ja nisam shvatila: ljubljena

sam... Svaki je atom moga tijela potreban, svaki je pomak mojega duha skrbno praćen. Svaki je trenutak moga života blagoslovljen, svaka moja misao prihvaćena. Svaka moja krhkost ljubavlju je poduprta, svako zlo u meni otkupljeno...

Dobrodošla sam svijetu!

Potrebna sam životu!

Neophodna sam Bogu – da bi svatko tko god mi se u pogledu ogleda mogao pročitati:

«Voljen je!...»

I tako svakoga dana dolazimo jedno k drugom, Krist k meni i ja Kristu.

To Došašće koje kod mene počinje i ranije vidi se i izvana. Jednu večer sjedim u našem boravku pletem slamu, radim anđele velike i male, djeca se igraju oko mene, a sa kazete se čuju zvuci božićnih pjesama sviranih na saksofonu. Ulazi u boravak moja sestra i kaže: «Pa kod vas je već Božić!» Stvarno je, baš se tako osjećam. I ne samo tako. Jedva čekam kada će početi zornice, pa da svom Gospodinu dodem onako u ranu zoru i poželi Mu dobro jutro, da budem s Njim uz svetohranište, da ga kroz svetu pričest stisnem posve blizu srca i pokažem Mu gdje je mjesto rezervirano samo za Njega. Da mu svaki dan predam sve što je moje i zahvalim na onome što

mi je do sada pružio: moju obitelj, moga Damira, našu djecu, sve naše bližnje, a i sve one koje stavljamo u Gospodinovo i Marijino krilo, a oni to i ne slute.

«Gle, već se sjaje jaslice
Od blista Svjetla vječnoga.
To svjetlo nema zalaza
I u našoj vjeri stalno sja,
Nek bude, Kriste Kralju blag,
Sa Ocem tebi slava sva
Ko Tješitelju Presvetom
I sad i u sve vjekove! Amen!»
(Himan)

Smiljana Popović

Došašće

... je vrijeme prije Božića u trajanju od četiri tjedna. U tom razdoblju ljudi kršćani se pripremaju za rođenje malenog djeteta koje je svojim rođenjem otkupilo ljudske duše. Simbolično se pale svijeće na adventskim vijencima, svake nedjelje do Božića po jedna, dok ne budu upaljene.

Nije Advent samo to, već i priprema ljudskih duša i srdaca za dolazak malenog Boga-čovjeka. Ljudi bi trebali otvoriti sebe prema bližnjemu te pomoći tamo gdje je pomoć potrebna. Svojim odricanjem pokazujemo da nam je svaka osoba draga te da takvim ponašanjem živimo zakone po Kristu.

Svaki osmijeh i svaka radost poklonjena drugome poklonjena je Spasitelju. I sam je Isus rekao: Što učinite najmanjemu od ovih, meni učiniste!

Zato:

**OTVORIMO NAŠA SRCA I
PRIPREMIMO SE ZA ONOGA KOJI
DOLAZI!**

Kristijana Banić

Obnova naše crkve

10. 9. 2004.
Početak
postavljanja skele

Godine 1900. tisućadi devetsto-
to, dne 5. prosinca

- namjesteni je ova jabuka i križ na crkvi
obnovljen i katolički pokršten te imaj. što
je nemerno hođijem kompozicijom i
Baskriharskom što potpisileta župa i
crkve, pod predsjedništvom Spine Sticara
i odhara:

Mihajlo Stjarko	Savin Stjekar
Stjepan Videtić	Đosip Stjepčić
Stjepan Jovčić	Đivan nep. Šević
Antun Dival	Mihajlo Šerimovac
Đuro Vušević	Stjepan Stjepčić
Đosip Stjepčić	Đosip Medun
Stjepan Valenteković	Stjepan Stjepčić

za zupnikovanje Stjepana pl. Niemčića.

Kodnje je izze. Alexander Maruzzi imar
u Zagrebu.

Antun Jarušić

Kod skidanja križa i jabuke sa samog vrha nađen je dokument koji govori o zadnjoj kompletnoj obnovi tornja 5. prosinca 1900. godine. Iz dokumenta vidimo da je crkva bila kompletno prekrivena bakrom. Crkva je bila bakrom prekrivena oko 45 godina a uslijed oštećenja bakar je zamijenjen pocinčanim limom.

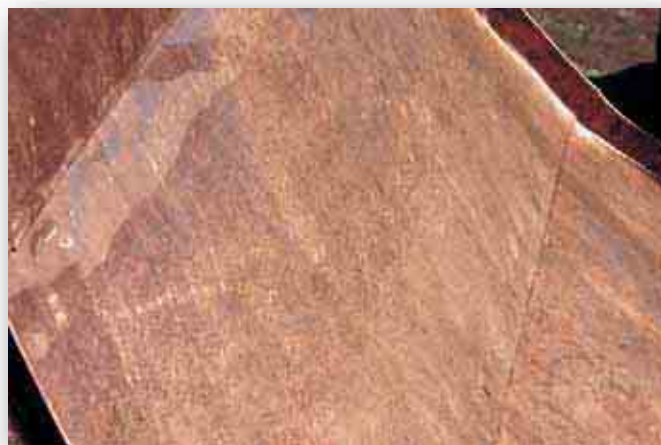
Mijenja se
kompletna
trula grada...

... i postavlja novi bakreni

... i postavlja nova

Skida se stari lim ...

Mijenjaju se stari prozori

Za vedrih dana pogledom sa tornja...

Novi sat je već na tornju

...može se obuhvatiti cijela Jaska

Limarski radovi približavaju se kraju

Sv. Nikola biskup

O Svetom Nikoli kao povijesnoj ličnosti nema puno sačuvanih podataka, a i ti podaci se nerijetko vrlo razlikuju. Nakon raznih istraživanja danas imamo životopis koji iako nije potpun ipak je zadovoljavajući pa se na njega pozivaju svi oni koji o ovome svecu žele nešto govoriti ili pisati.

Ne zna se točna godina njegova rođenja, pa se kao godina navodi da je rođen oko 255. godine ili krajem 3. stoljeća u mjestu Patari u Maloj Aziji (Liciji). Bogati roditelji dugo nisu mogli imati djece pa su od Boga izmolili malog Nikolu koji ime dobiva po stricu biskupu u Miri. Već kao malo dijete Nikola je pokazivao posebnost ljubavi prema ljudima. Rano ostaje bez roditelja pa brigu o njemu preuzima njegov stric koji ga upućuje u školu za svećenike i usađuje mu osjećaj za svetost i pobožnost. Nikola postaje svećenik i želi širiti ljubav kakvu je imao Isus za svoju braću ljude. Nakon stričeve smrti svi su mislili kako će ga na biskupskoj stolici zamijeniti Nikola. No, on skroman kakav je bio, nije niti želio čuti o izboru, a da izbjegne toj dužnosti, bježi u Palestinu gdje živi samačkim životom i hodočasti. Vraća se za nekoliko godina i to upravo u vrijeme kada umire biskup Mire koji je naslijedio njegova strica. Ovaj puta Nikola nije mogao odbiti ukazanu mu čast i postaje biskupom grada Mire (u današnjoj Turskoj). Kaže se da tada noći provodi u molitvi, a dane pomažući nevoljnima i šireći vjeru.

U svom životu uvijek se borio protiv nepravde i za ljubav prema bližnjemu u kojem je prepoznao Boga. Iscrpljen pokorom i poslovima umire 6. prosinca 327. godine u 58. godini života i bude pokopan u stolnoj crkvi u Miri. Zbog turskih osvajanja tijelo mu je preneseno u talijanski grad Bari gdje se i danas časti i slavi. Kako vidimo, Sv. Nikola cijelog je života shvaćao da je jedini životni put čovjeka – ljubav prema Bogu i bližnjemu. S tom je ljubavlju činio čuda i zbog nje je proglašen svetim. Od našeg Sv. Nikole možemo naučiti kako se živi vjera i ljubav.

Postoje legende da je već kao dijete činio dobra djela, a kako je potjecao

iz imućne obitelji, svojim vlastitim bogatstvom pomagao je siromašne i bolesne. Današnje vjerovanje o svetom Nikoli kao zaštitniku i darivatelju stvoreno je na temelju mnogih legendi. Jedna od najpoznatijih potječe iz njegove rodne Patare. U njoj je za vrijeme Nikolina života živio propali plemić koji nije imao novaca za udaju svojih triju kćeri, pa ih je odlučio prodati drugim mladićima. Nikola je čuo za tu priču te je noću pod prozor njegove kuće donosio zlatnike. Kad je došlo vrijeme udaje i najmlađe kćeri otac je odlučio saznati tko mu to pomaže, pa je Nikolu čekao čitavu noć. Sv. Nikola se snašao i popeo na krov kuće, a zlatnike je ubacio kroz dimnjak. Na ognjištu su se sušile čarape, pa su zlatnici pali ravno u njih. Iz tog događaja razvila se je tradicija Djeda Mraza na dimnjaku i tradicija stavljanja poklona u čizmicu.

Nakon toga se je tradicija proširila po cijeloj Europi i Sjevernoj Americi, ali sa različitim tumačenjima i nazivima. U Engleskoj je Saint Nicholas, u Njemačkoj Sinterklaas, a u Poljskoj Mikula. Iz Nikoline tradicije razvila se je i tradicija i Djeda Božićnjaka, koji se javlja za Božić s drugačijim imageom, ali sa istom porukom. Sv. Nikola biskup, predstavljen kao nesebični darivatelj, već je od 13. stoljeća u kršćanskoj tradiciji bio predstavljen kao darivatelj djece. Običaj je imao čitav svoj ritual, željno iščekivanje i proživljavanje u djece. Danas je običaj rudimentarno tek sveden na postavljanje dječje cipele na prozor i pri tom su noćni darivatelji roditelji. Sredinom 19. stoljeća u sjevernoj Njemačkoj prvi se put umjesto svetog Nikole pojavljuje Božićnjak, čovjek s bijelom bradom, sa crvenim mantilom i kapom od krzna, koji svojom košarom punom darova posjećuje djecu. U slavenskim se zemljama pojavljuje Djed Mraz. To je tipičan primjer kako u jednom sekulariziranom svijetu stari običaji mogu lako izgubiti svoj smisao. Naime, u kršćanskom običajnom pučkom ciklusu ne postoji drugi darivatelj osim Svetog

Nikole. Sv. Nikola je također smatran zaštitnikom pomoraca, ribara i putnika pa i danas na mnogim brodovima nalazimo oltar posvećen njemu. Sv. Nikola čuva tradiciju antičkih vodenih bogova. Pripovijeda se da se na putovanju u Svetu Zemlju podigla strašna oluja i lađa, udarana velikim valovima, gotovo potonu. Sveti Nikola se pomoli Bogu i zaprijeti valovima mora i oni se pomalo smire. U Hrvatskoj običaj štovanja Sv. Nikole također seže u daleku prošlost. Na ulazu u uvalu Mrtinovik zavjetno je od hvarskog kamena sagrađena 1922. godine kapela posvećena Gospi od zdravlja i Sv. Nikoli koju je sagradio brodolomac Ivan Modrić. U drugim pak krajevima uoči Svetog Nikole pod jastuk se stavljaju tri jabuke.

Jedna od najzbudljivijih legendi o Sv. Nikoli govori o tome kako je jednog dana došao u neku gostionicu i otkrio da opaki gostioničar krade roditeljima malu djecu i ubija ih. Pregledavši prostorije, naišao je na tjelesa troje dječice. Nad njima načini znak križa i djecu vrati u život. Na temelju tog čuda Sveti je Nikola postao zaštitnik male djece. Kršćanska ga umjetnost prikazuje najprije sa sidrom kao zaštitnikom mornara, ribara i mlinara. A drugi opet kako mu maleno dijete ljubi ruku u kojoj drži tri vrećice sa zlatnicima.

Ante Kelentrić

Ivan Krstitelj

Na obalama rijeke Jordana pojavio se čovjek neobična izgleda i ponašanja. Bio je raščupane kose i brade, zaogrnut u odjeću od devine dlake, opasan kožnatim pojasom, a hranio se skakavcima i divljim medom. Opaljen suncem i hrapavog glasa od nadvikivanja s vjetrovima i rijekom pružao je svoju ruku i prstom pokazivao u jednom pravcu. Tko je on? Skitnica? Tko bi na njega obraćao pažnju? Pustinjač? Takvih je uvijek bilo i nisu bili nikakva novost. Propovjednik? Oni svaki dan dolaze i prolaze. Prorok? Da! Ali ne običan na kakve su se već Izraelci navikli. I više od proroka. Bio je to preteča Isusova, Ivan Krstitelj, koji je snažno vikao da netko poslije njega dolazi: "Pripravite put Gospodinu, poravnajte mu staze! Poslije mene dolazi jači od mene... On će vas krstiti Duhom Svetim!"

Hodao je Ivan po okolici Jordana i snažno upozoravao na Isusov dolazak. Silazio je u rijeku i krštavao, a "grnula je k njemu sva judejska zemlja i svi Jeruzalemci". Ljudi su osjetili da je vjerodostojan i da je pravi. Privlačila ih je njegova iskrenost, jednostavnost i strogoća života. A tražio je od ljudi prave stvari. Nije okolišao, niti im išao niz dlaku. S malo riječi, a nadasve svojim primjerom, pozivao je na obraćenje i na spreman doček Isusu. Ljudi su slušali, nadali se i nastojali živjeti kako ih je Ivan upućivao.

Nitko ne živi bez nade. Ne kažemo li da ona umire posljednja! Nitko ne živi bez želja i bez planova za svoj život. Želimo zdravlje, nadamo se uspjehu u poslovnom i obiteljskom životu. Želimo biti sretni, zdravi i priznati u društvu. Svima su nam ove želje zajedničke i u čovjeku postoje otkad i on postoji.

Nažalost, današnji čovjek, unatoč želji i nadanju, živi u vakuumu, u egzistencijalnoj praznini. Ne zna više kamo ide njegov život i kamo ide svijet uopće. J.P. Sartre je to izvanredno sažeo u rečenicu: "Svijet je apsurd i donosi mučninu".

Došašće nam otvara vrata nade i osvjetljava put kojim bismo trebali ići. Potrebna nam je vjera da

shvatimo kako sve one želje koje s pravom želimo vrlo lako poput pijeska iscure kroz naše prste. Nisu dovoljne da nas ispune. Samo se njima nadati i na njima graditi život u opasnosti smo da od svega na kraju bude velika ruševina. Nema prave Nade bez Vjere. Povrh želja i nadanja u svakodnevnom životu ima jedna koja im daje smisao. To je nada i želja za Bogom. Boga čekamo, On dolazi. Čekajmo ga u aktivnostima

svoga života, kao što to Ivan Krstitelj traži. Upozorava nas: "Obratite se!" To znači promijeniti pravac. Iz krivog smjera prijeći u pravi. U vrijeme došašća, u kojemu se pripremamo za Božić, Crkva nas poziva kao i Ivan Krstitelj na obraćenje da bismo dobili oprostjenje grijeha. Što činimo? Ne smijemo se zadovoljiti u pasivnom čekanju na Božji dolazak nego se trebamo pripremiti. Nije li ovo prilika da ponovno otkrijemo vrijednost

sakramenta Pomirenja, Svete ispovijedi kojim ćemo ponajbolje pripremiti svoj put za Isusov dolazak!

Prorok bezimena naviješta svršetak babilonskog izgnanstva i povratak u zemlju obećanja. Sam će Gospodin voditi svoj narod. Treba stoga pripremiti »sveti put«. Međutim prorok gleda mnogo dalje: naviješta konačno spasenje. Bog stoga šalje glasnika svoga pred licem svojim, da mu pripravi put. Taj glasnik je Ivan Krstitelj.

Krstitelj je »glas koji viče u pustinji«. Pustinja je zemlja bezvodna, bez hrane, gdje se čovjek ne može okučiti. Izriče egzistencijalnu potrebu vjere. Stoga je to mjesto susreta s Bogom i odluka.

Ivan je propovijedao »krst obraćenja na otpuštenje grijeha«. Obred uranjanja u vodu nije novost. U to vrijeme pojavljuju se na obalama Jordana mnoge grupe koji taj obred vrše. Poganin koji prihvaća židovsku vjeru, morao se propisno podvrgnuti obredu kupanja. Međutim Krstiteljev obred je nešto posve novo. Može se primiti samo jednom, traži duhovnu obnovu i čistoću, i obavljaju ga i »sinovi Abrahamovi«!

Uspjeh je bio neočekivan: grnula je k njemu »sva judejska zemlja« i »svi njezini stanovnici«, i ispovijedali svoje grijeha.

Krstitelj i svojim životom svjedoči svoju poruku. Odjeven je bio kao drevni proroci u »devinu dlaku« s kožnatim pojasom. Hranio se skakavcima i divljim medom, kao istinski pokornik.

Ivan Krstitelj je bio samo »glas«, »jeka« Onoga koji ima doći. On je »jači« od njega, što upućuje na božanstvo osobe. Priznaje da nije dostojan odriješiti mu remenje na obuci, što redovito obavljaju robovi. I posebno: On će krstiti »Duhom Svetim«, što najavljuje novo stvaranje, konačno spasenje.

Sve je to sažeto u početnoj rečenici: »Početak Evanđelja Isusa Krista Sina Božjega.«

Kad čujemo riječ »evanđelje« odmah mislimo na četiri evanđelja. Međutim u evanđeljima riječ čuva iskonsku jedrinu i snagu, a to je: radosna vijest spasenja, povezana uvijek uz Isusa iz Nazareta, uz njegov život, smrt i uskrsnuće. Evanđelje je povijesni događaj Isusa Krista. »Evanđelje Isusa

Krista«, kazuje da je Isus predmet Evanđelja, njegovo središte i sažetak, ali i subjekt: Isus sam proglašava, govori, naviješta Evanđelje i moramo to prihvatiti.

Marko povezuje dva imena: Isus Krist, što je u evanđeljima obično odijeljeno. Marko u svom evanđelju 81 put spominje ime *Isus* (Jahve spašava) da označi Isusovo čovječstvo i njegovu ulogu kao Spasitelja. *Krist* je mesijanski naslov i sažima iščekivanje, nadu izraelskog naroda i svega svijeta u Božje kraljevstvo. *Sin Božji* izriče kršćansku vjeru: Isus je stvarno Spasitelj i Otkupitelj, jer je Bog. Taj naslov se pojavljuje u ispovijesti satnika podno križa: »Zaista ovaj čovjek bijaše Sin Božji!« Samo kao Sin Božji on je »Spasitelj svijeta«.

Svrha evanđelista jest: »Da vjerujete: Isus je Krist, Sin Božji« i »da vjerujući imate život u Imenu njegovu« (Iv 20, 31). U toj vjeri moramo čitati

Hodao je Ivan po okolici Jordana i snažno upozoravao na Isusov dolazak. Silazio je u rijeku i krštavao, a "grnula je k njemu sva judejska zemlja i svi Jeruzalemcii". Ljudi su osjetili da je vjerodostojan i da je pravi. Privlačila ih je njegova iskrenost, jednostavnost i strogoća života. A tražio je od ljudi prave stvari. Nije okolišao, niti im išao niz dlaku. S malo riječi, a nadasve svojim primjerom, pozivao je na obraćenje i na spreman doček Isusu. Ljudi su slušali, nadali se i nastojali živjeti kako ih je Ivan upućivao.

evanđelja, da imamo život vječni. Dok je Ivan Krstitelj krstio u rijeci Jordanu, dodoše i mnogi farizeji i saduceji. Obrača im se žestoko: »Leglo gujino!« Bijahu to oni s kojima se i Isus žestoko sukobio zbog njihove tvrdokornosti i nevjere. Smetao im je. Na kraju će ga i eliminirati, ne znajući da će upravo tako sudjelovati u Božjem planu spasenja po njegovoj smrti na križu. Kao i veliki svećenik kad je rekao: »Bolje da umre jedan čovjek, nego sav narod!« Bog, štono se kaže, i po krivim crtama piše ravno.

Što je Ivan Krstitelj tada govorio tiče se i nas, danas. Dolaskom Isusovim »sjekira je već položena na korijen stablima«, spremna da »sasječe svako stablo koje ne donosi dobrog roda i u oganj baci«. Teške riječi! Za Isusa se, dakle, treba opredijeliti i donositi dobre plodove. Za to nema alternative! Sve drugo bila bi pljeva, za koju Ivan Krstitelj kaže da će se »spaliti ognjem neugasivim«.

Došašće je vrijeme da o tome ozbiljno razmišljamo. I da se pitamo nema li u nas nešto što ne donosi »dobre plodove« a donosi »pljevu« koja nije ni za što nego da se »ognjem spali«.

Zato je potreban dobar i sveobuhvatan ispit savjesti i ponizno priznanje grijeha pred Bogom. Došašće je za to na poseban način prikladno vrijeme. Ne može se stalno odgadati taj milosni trenutak susreta s Bogom, radikalno očišćenje i preobražaj srca. »Pripraviti put Gospodinu, poravnati mu staze« i »obratiti se« znači predati se Bogu, postati stvarni njegovim vlasništvom i osloboditi se svakoga drugog vlasništva nad sobom. Je li još išta, kad su u pitanju Božji interesi, vlada nad nama?

Došašće nije neka idila, kao što nije idila ni Božić na koji nas pripravlja. Vrijeme je to crkvene zajednice - i svakoga pojedinca u njoj - odrasle u vjeri, koja se želi suočiti s radikalnim zahtjevima riječi Onoga koji je postao Čovjekom za naše spasenje i koji će doći suditi naš život.

Sjekira je već stavljena na korijene toga našega života!

»Blago onima koji se, Bože, u svetoj volji tvojoj nadu, jer im druga smrt (osuda na vječnu propast) nauditi neće!« (sv. Franjo)

Miroslav Markić, župni vikar

Tri kralja

Svetkovinom Bogojavljenja slavimo radosni čin Gospodnji kojim Spasitelj dolazi ne samo "izabranom narodu", nego i svim drugim narodima. Sveti Pavao veli u današnjoj poslanici "da su Kristovim rođenjem i pogani baštinici iste baštine, udovi istog tijela, dionici istog obećanja u Kristu Isusu, Radosnom Viješću" (Ef 3, 6).

Čuvanje mesijanskog obećanja bilo je doduše povjereno izabranome narodu, ali ne zato da ga zadrži za sebe nego da ga preda i ostalim narodima. Čak se i među poganskim narodima očekivao spasitelj, osloboditelj, poslanik Božji koji će ljude pomiriti s Bogom. Dolazak kraljeva tj. mudraca s namjerom da se poklone i prinesu darove novorođenom "kralju" pokazuje, ne samo da su pogani oče-kivali dolazak Spasitelja, nego da su bili spremni i odazvati se njegovom pozivu. Požrtvovni njihov trud, da pronađu novorođenog kralja, postiduje mnoge nehajne pripadnike izabranog naroda.

Mudraci su predstavljali poganski narod, tj. zastupali su sav preostatak ljudskoga roda koji je živio izvan židovskoga svijeta. Bogojavljenje je blagdan poziva pogana na vjeru, otvaranje obzorja spasenja svim narodima. Pogani su, dakle, pozvani na sudjelovanje u vjeri kao subaštinici i sudionici obećanja u Isusu Kristu, po Evanđelju. Nama danas ovo može izgledati beznačajno, no zamislite kolike li sreće za pogane, koje su Židovi prezirali kao nečiste, kao osuđene na propast, kada su čuli da su pozvani vjerovati u pravoga Boga. Poslije Uskrsa, Bogojavljenje je jedan od najstarijih blagdana prvih kršćana. Za Boga više nema odabranih i neodabranih naroda, sada su svi "njegov narod", a on je Bog svijeta. Za njega više nema rasa nego samo jedan ljudski rod koji je otkupio njegov sin Isus Krist. Isus Krist koji je još uvijek u svijetu; kojega treba tražiti vjerom; a da bismo ga pronašli, moramo biti dio Crkve.

Betlehemska zvijezda visoko stoji i danas i svojim svjetlom zove ljude sa svih strana svijeta. Svaka dobronamjerna duša ima pristup Spasitelju. Radosna Vijest tako nije monopol jednoga naroda, jedne društvene klase, grupe vjernika, jednog jezičnog područja. Pravi kršćanin će se radovati ako vidi, da poput svetih mudraca s Istoka, ljudi, rase i narodi, sa svih strana svijeta traže susret sa Spasiteljem i njegovom Crkvom, privučeni sjajem Betlehemske zvijezde.

Čitava zgodica o Mudracima je simbol putovanja prema vjeri. Mudraci ostavljaju na istoku svoje udobne dvorove; kreću na put. Kreću na put vjere. Danas neki pokušavaju naći Spasitelja izvan Crkve. Odlaze u razne skupine koje prihvaćaju čar njegova čovjštva. Ali, to je velika

iluzija. Ne može se naći glavu odvojenu od njezina tijela; ne može se naći Krista izvan njegove zajednice.

Treba, dakle, svaki onaj koji osjeća da se do kraja mora angažirati za Krista i za Crkvu u duši prihvatiti poziv današnje svetkovine i odlučiti da će otklanjati sve ono što bi moglo učiniti da njegov život bude zapreka za objavljivanje Gospodina. Naime, samo tako može biti svjedok svojoj braći i njihov vodič u traženju Spasitelja.

Mi sada susrećemo Gospodina onako kao što su se s njim susreli Mudraci. Padnimo pred njim u vjeri, otvorimo svoje male i skromne škrinje i prinesimo mu ono što je u njima najbolje: našu vjeru, naše ufanje i nadasve našu ljubav

Miroslav Markić, župni vikar

Susret animatora u Domu sv. Martina

Najjednostavnije bi bilo opisati dnevni red susreta animatora u "DOMU SVETOG MARTINA" na Malom Lošinj, al' priča je mnogo složenija i toliko zanimljiva da se o njoj može pričati danima.

Ujutro, dana 9. 8. u 7:20, sjela sam u autobus za Rijeku, gdje me čekao sada već bivši kapelan Zoran Grgić (Grga).

Moram priznati da mi je bilo nelagodno doći među toliko mladih koje ne poznajem, no sve su moje slutnje bile pogrešne.

Samim dolaskom, vidjela sam da sam bila u krivu. Upoznala sam tri djevojke s kojima sam dočekala ostale (koji su putovali autobusom), a među kojima je bilo i poznatih likova iz predsinodskih susreta.

Ponedjeljak je protekao u odmoru, a navečer smo se upoznavali i na slijepo izvlačili osobe kojima smo kroz cijeli tjedan bili anđeli čuvari. Naši zaštitnici nisu smjeli znati da smo mi njihovi anđeli, a mi bi ih obradovali lijepom porukom ili sitnicom koju bi ostavili u njihovom sandučiću koji smo izradili svaki za sebe i stavili ih na pano.

Svaki dan se sastojao od radionica (bili smo podijeljeni u tri radionice), slobodnog vremena, Euharistije i večernjeg programa – zabavnog ili odlaska u grad. Ustajanje je bilo po volji, ali svakako najkasnije u 8:00 sati. Kada smo svi sjeli za stol, uslijedila je jutarnja molitva, a odmah iza molitve, u 08:30 – doručak. Od 09:20 – 11:00 bila je prva (jutarnja radionica), a od 11:00 – 13:00 sati imali smo slobodno vrijeme, pa su ga neki koristili za spavanje, drugi za odlazak na plažu (do koje smo imali par koraka), a

treći bi odlazili u grad kao npr. nekolicina nas. Da bi stigli do grada, trebate ići u brdo, a tek se pri kraju spuštate, dok je

Razgovor na temu, što je za nas crkva, te što će sve mladi doživjeti u crkvi. Izrađivali smo plakate na temu "marketing crkve".

ČETVRTAK 12. 8.

Tema dana: "EUHARISTIJA"

Lajtmotiv: "Ovo činite meni na spomen"

Raspravljali smo o tome što za nas znači Euharistija, kako sudjelujemo u njoj.

Na tu smo temu odigrali i kviz: "TKO ŽELI BITI DUHOVNI MILIJUNAŠ" kojega je pripremio Grga.

Poslije podne, radionice su bile slobodne, pa su neki pripremali pjesme za Euharistiju, drugi molitve vjernika i prinos darova, a treći su pak pripremali bdijenje.

PETAK 13. 8.

Tema dana: "SINODA"

Lajtmotiv: "Hodimo u novosti života"

Raspravljali smo o odnosu mladih i svećenika, o tome što je za nas crkva (svećenik, institucija ili prisustvo Duha Svetoga), idealiziranje svećenika,

pri povratku priča obrnuta. U 13:00 bio je ručak, a od ručka do 17:45, ponovno slobodno vrijeme. Neki su uživali na uzavrelom suncu a drugi bi pak kartali belu. Jedno popodne našla se ekipa za picigin – i oborili smo naš rekord (28). U 17:45 – 18:45 bila je druga radionica. U tom vremenu, jedan smo dan imali "PARLAONICU" – debata: "Individua ili zajedništvo", i po prvi je puta od svih prethodnih ekipa – individua izgubila protiv zajedništva.

U 19:00 uslijedila je Euharistija, a nakon Euharistije – večera, ali svakako prije večere molitva. Kasnije je većina nas odlazila u grad, ali smo znali igrati i razne igre:

- Mafije
- Čelenke ili
- Zuje.

Radionice su započele u
UTORAK 10. 8.

Tema dana: "KOMUNIKACIJA – ZAJEDNIŠTVO"

Lajtmotiv: "Kako je dobro i milo kao braća zajedno živjeti"

Raspravljali smo o tome, koje programe ponuditi mladima (izrada plakata) i na koji sve način mi sudjelujemo u župi.

SRIJEDA 11. 8.

Tema dana: "CRKVA"

Lajtmotiv: "Bijahu postojani u nauku apostola"

kumstvo – zašto roditelji nisu kumovi, što je za nas sv. Potvrda.

SUBOTA 14. 8.

Bila je slobodna za razgovor. Razgovarali smo o svojim problemima i izlagali smo pitanja o kojima inače šutimo a koja nas muče.

NEDJELJA 15. 8.

U nedjelju smo imali izlet na otok Susak – mali otočić koji je većim dijelom u mulju, ali je toliko poseban, a o

crkvi da i ne pričam. Prije večere smo iznosili svoja pitanja za Sinodu i kasnije pomalo pripremali program za doček nove grupe.

Domaćini u "DOMU SVETOG MARTINA" pripremili su nam posebnu večeru i zabavu, i zajedno sa kapelanima odabrali "najšarmantniju", "najnasmijaniju" i "najproduhovljeniju" osobu, a mene su izabrali za "najnasmijaniju", što mi je bila velika čast.

Neopisiv je osjećaj bio kod otkrivanja anđela. Djevojka kojoj sam ja bila anđeo, bila je jedna od one tri djevojke koje sam spomenula na samom početku, a od samog upoznavanja pa do danas, postale smo nerazdvojne.

Himne kojima smo dočekali novu skupinu, bile su: "Moj Isus" i "Kako je dobro".

Moram priznati da mi je ovih sedam dana bilo najljepših sedam dana na moru i to još s kakvom ekipom: spavanje na balkonu, pjesma, zabava i molitva.

Josipa Fran

Nadbiskupijsko hodočašće mladih

U subotu i nedjelju, 11. i 12. rujna 2004. g., dvadesetak mladih iz naše i okolnih župa priključilo se Nadbiskupijskom hodočašću mladih u Mariju Bistricu. U ranim jutarnjim satima krenuli smo pješice iz Čučerja, prije čega nas je pozdravio i blagoslovio povjerenik za pastoral mladih vlč. Božo Tenšek. Po dolasku u svetište slavili smo sv. Misu u crkvi, a potom su bile organizirane različite radionice (šport, izrada svijeća, priprema za misu i klanjanje...) koje su pripremili predstavnici mladih iz različitih župa Nadbiskupije. Mladi su nadbiskupu

Josipu Bozaniću pripremili doček pjesmom i skečom, a zatim smo pošli susret hodočasnicima grada Zagreba koji su na svoje zavjetno hodočašće krenuli nešto kasnije istog dana. Zajedno sa njima ušli smo u svetište Majke Božje Bistričke. Navečer smo u procesiji sa svijećama prošli stazom Križnog puta, a potom je slijedilo klanjanje Presvetom u crkvi. Sutradan je svečano misno slavlje na kongregacijskom prostoru predvodio kardinal Bozanić, a u svojoj se propovijedi osvrnuo na geslo ovog hodočašća: «Ustani! Poslušaj! Kreni na put!» naročito se obraćajući mladima pozivajući ih da budu Kristovi svjedoci na svakoj stopi svog životnog puta.

Zvonimira Vlašić

Zaveslaj na pučinu! Susret hrvatske katoličke mladeži (Šibenik, 24.-25. 4.2004.)

U jutarnjim satima, dana 24.04.2004. puni autobus mladih Jaskanaca «zaveslao» je put Šibenika. S pjesmom na usnama, osmijehom na licima i Gospodinom u

srcima tamo smo krenuli kako bismo na dvodnevnom susretu, s mladima diljem Hrvatske pa i šire slavili našeg Gospodina.

Čim smo stigli u Šibenik ugledali smo puno autobusa prepunih ljudima, koji su tamo bili s istim ciljem kao i mi. Svi smo odmah dobili simbolične šalove s geslom susreta: «Zaveslaj na pučinu!» Zatim je uslijedila topla dobrodošlica župljana župe Vruļje u čijim smo toplim domovima bili udomljeni. Glavno misno slavlje bilo je doista najljepši doživljaj tokom susreta. Stihovi pjesme: «Na tvoju riječ, Kapetane» izlazili su iz svih mladih grla:

*«Veslamo evo, kako si rekao,
s veslima u rukama; u ruci tvojoj.
Na tvojoj strani sve su strane svijeta,
Dubine mora i odrazi neba.
Na pućini ovoj i tebe smo sreli.
Bacamo mreže na tvoju riječ,
Rabi, Kapetane!» ...*

Kada pogledate toliko tisuća mladih ljudi, a svi oni imaju nešto zajedničko: svoju vjeru, svoga Boga... To vas doista ne može ostaviti ravnodušnima. To je jedan veoma jedinstveni i ne lako zaboravljiv trenutak.

Sljedećeg jutra uslijedila je misa u župnoj crkvi Gospe van Grada, u Vruļjama, pa s njom i oproštaj od naših dragih domaćina. No prije samog odlaska natrag u Jasku posjetili smo nacionalni park «Krka» i oduševili se prekrasnom rijekom. Na povratku je opet slijedila pjesma, molitva, smijeh...

Bilo je veoma lijepo proživjeti ovo iskustvo. Dijeliti nešto zajedničko. Slaviti Gospodina. Jer prekrasno je naviještati ljubav. Prekrasno je slijediti Isusa Krista – naš put, istinu i život.

**Zaveslajmo svi na pućinu mora!
Bacajmo mreže na njegovu riječ!**

Petra Trumbetić

Ministranti u Crnoj Mlaki!

Ministrantice i ministranti naše župe odlučili su zamijeniti uobičajeno druženje u crkvi kratkim jednodnevnim izletom u ornitološki park Crna Mlaka.

Na put se nije trebalo puno nagovarati niti uopće pitati jesu li voljni! To je bila spontana reakcija na župnikovo pitanje jesu li voljni ići u Crnu Mlaku! Naravno, pitanje je bilo kako će tamo ići! Dogovor je pao da, pošto tramvaji ne voze u tom smjeru idemo biciklom, tim divnim dvokružnim prometom!

Krenulo se je ujutro u pola osam iz dvorišta župnog dvora! Nevjerojatno dobrom koordinacijom, disciplinom i međusobnim razumijevanjem bez i jednog kvara i incidenta stigli smo na odredište gdje se je odmah započelo igranje nogometa, badmintona, bacanja letećeg tanjura (u nas poznat kao «frizbi») i naravno upoznavanje prirode i njenih stanovnika! Pokušavali smo se aklimatizirati dok nam je župnik uz svesrdnu pomoć časne Mire i odraslih animatora, voditelja pripremao vatru za roštilj na kojem se pekao naš ručak! Prava gozba u prirodi! Bilo je samo pitanje kako ćemo punih želudaca natrag! Naravno, pričekali

smo malo da stvari dođu na svoje mjesto, odigrali još utakmicu dvije i krenuli na vidikovac u samom parku koji nam je prikazao svu ljepotu koju skrivaju šume i ribnjaci ovoga dijela jaskanskog kraja! Preporuka svima: morate to vidjeti sami!

Krenuli smo potom nas četrdesetak kući jer su nas u večernjim satima čekale još obveze i sladoled naravno

jer trebalo je sve te kalorije povratiti!

Još jednom zahvaljujemo župniku na izvrsnoj pripremi i angažmanu. Zahvalnost ide i svima koju se potrudili uljepšati nam zajedničke trenutke!

Što reći nego dao Bog da to ponovimo!

Zoran Grgić - Grga

Ministranti, svi u stroj

Naš jaskanski kraj obradovalo je veliko sastajanje svih ministranata jastrebarskog dekanata! Posebno nas je razveselilo jer su skoro sve župe ako nisu došli njih 10-ak barem poslali svojega izaslanika i predstavnika. Bile su prisutne sljedeće župe: Draganić, Pribić, Petrovina, Sv. Jana i Slavetić, Plešivica, Desinec i Jastrebarsko kao domaćin. Veliki ovaj skup, nas oko 120, pratili su i naši svećenici: vlč. Petar Ribarić, vlč. Stjepan Rožanković, vlč. Josip Gonan, vlč. Stjepan Dijaneš i drugi, a na čelu je bio dekan Stjepan Mlinarić.

odakle» dolazi, jest, radi itd. Uslijedila je kratka kateheza uz igru asocijacije vođenu od strane vlč. Vlade Razuma i bogoslova koji su došli s njim. Odrasli ministranti formirali su se kao voditelji pojedinih skupina ministranata te su im pomogli da se podijele u jednu od športsko-rekreativnih skupina koje su bile toga dana predviđene. Mogućnost za ispovijed bila je tijekom prijepodnevna tako da su svi mogli zajedno radosno sudjelovati u Svetoj Misi koja je bilu u 11:00 sati, a na kojoj su svi zajedno pjevali, molili i sudjelovali u propovijedi.

Ručak je baš dobrodošao kao okrepa za tijelo. Naime, nakon što se je ručak «slegao» počela su športsko-rekreativna natjecanja na školskim terenima OŠ «Ljubo Babić» kao i u dvorani. Budno su voditelji pojedinih grupa pratili tko će pobijediti jer je trebalo dodijeliti i nagrade najboljima!

Kviz «Tko želi biti ministrantski milijunaš?» bio je u 15:00 sati i to je bila ujedno i posljednja točka prije podijele nagrada! Ovim putem zahvaljujemo se svim župnicima donatorima, te donatorima iz PPK Karlovac, Ledo, Jana, Glas Koncila i svim vrijednim rukama

koje su doprinijele kolače, bombone i ostale «delicije» kako bi susret još sladi.

Razigravala su se finala nogometa, košarke, graničara, stolnog tenisa, badmintona i kviza! Pobjednici su bili svi! No, ipak su pobjedničke ekipe dobile zaslužene nagrade, a svaki sudionik ipak dobio barem jednu malu nagradu i uspomenu na sudjelovanje u prvom ministrantskom susretu jastrebarskog dekanata. Nadamo se, oprostite, vidimo se i na drugom ovakvom susretu u našem kraju!

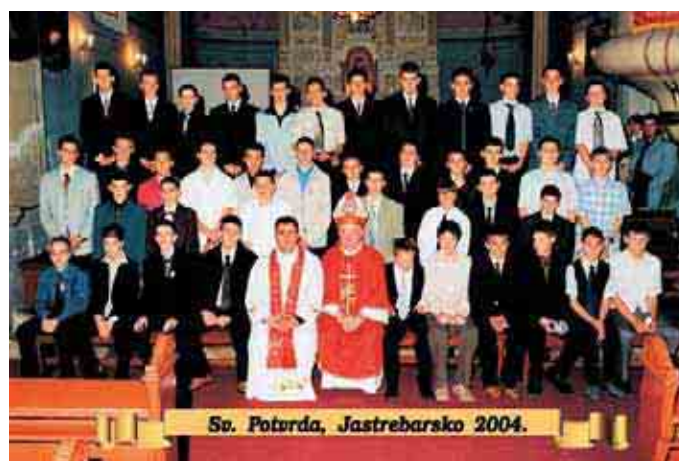
Zoran Grgić – Grga

Sve ovo događanje bilo je pod dirigentskom palicom vlč. Vlade Razuma, povjerenika za pastoral zvanja i ministranta.

Toga dvadeset i devetog dana mjeseca svibnja tekuće godine bilo je pomalo oblačno jutro, a poslijepodne je bilo i kiše, no sve je to vedro rastjeralo raspoloženje mladih poslužitelja oltara i nije dalo da tmuran i oblačan duh ovlada atmosferom.

Susret je počeo laganim doručkom u pola devet sati kako bi oni koji dolaze izdaleka bili energetski izjednačeni sa domaćinima, ministrantima župe Jastrebarsko. Potom su se svi uputili na kratko sadržajno upoznavanje «tko, gdje, zašto, kako, s kim, s čim,

Svetu potvrdu našim krizmanicima podijelio je 9. svibnja 2004. vojni ordinarij mons. Juraj Jezerinac

Hodočašće u Mariazell

Središnja proslava Srednjoeuropskog katoličkog dana održana je u Mariazellu, u Austriji, u subotu 22. svibnja 2004. Tisuće hodočasnika iz osam europskih zemalja sudionica predvođeno svojih duhovnim pastirima pohrlilo je u hladne Alpe. «Krist – nada Europe», povezo nas je na način nezamisliv onima koji vjere nemaju. Molitva, pobožnost, razmatranje, patnja, dio su hodočasničkog puta, jer hodočašće nije izlet, ono iziskuje od čovjeka više, ponekad i ono čega ni sam čovjek nije svjestan. No, unatoč tome, biti hodočasnikom ponos je svima.

Naše putovanje započelo je rano ujutro u subotu. Dva puna auto-

Tijelovska procesija u župi, 10. lipnja 2004.

busa jaskanskih hodočasnika pod vodstvom župnika vlč. Stjepana Rožankovića i fra Franje Apanovića krenula su ka marijanskom središtu u srcu Europe. Došavši pred mjesto misnog slavlja neugodno nas je iznenadilo hladno vrijeme kao i dugačka pješačka ruta. Austrijancima ne treba ništa zamjeriti što se tiče organizacije, ali bilo je gužve pri ulasku u prostor slavlja koja se mogla izbjeći.

Svetu Misu prevodili su biskupi (kardinali) zemalja sudionica SEKD-a uz sudjelovanje tisuće svećenika. Svi hodočasnici su u svojim hodočasničkim paketima imali i mali radio prijamnik koji im je omogućavao da prate službu na svom materinjem jeziku.

Iako pokisli i promrzli, vratili smo se svojim kućama bogatiji duhom.

Ana Novosel

Vlč. Zoran Grgić bio je kapelan u našoj župi dvije godine. Ljetos, 22. kolovoza, oprostio se od nas Jaskanaca i krenuo dalje u svom svećeničkom pozivu i životu. Što reći, doli hvala vlč. Grgi. Hvala mu za sve dobro što je učinio u našoj župi i Jaski. Molimo da će i u svojoj novi župi radosno i sa srcem obavljati povjerene mu dužnosti.

Istog smo dana pozdravili i novog kapelana, vlč. Miroslava Markića koji nam je došao iz župe Sv. Josipa, Trešnjevka. Molimo Boga da blagoslovi njegov rad.

10. listopada u našoj župi proslavljen je Dan zahvalnosti za Božja dobročinstva. Uz zahvalu Bogu na plodovima zemlje, zahvalili smo Bogu i za najveći dar, život. Tjedan dana nakon proslave u župi, u Osnovnoj školi „Ljubo Babić“ održani su tradicionalni Dani kruha.

Pedesetu godišnjicu braka proslavili su 16. listopada Vlado i Slavica Priselac.

Čestitamo!

Naši vatrogasci u crkvi na proslavi svoga zaštitnika Sv. Florijana.

7. studenoga 2004. krenula je nova radio – emisija vjerskog sadržaja – nedjeljna Služba riječi. Poslušajte svake nedjelje u 13,00 sati na valovima Radio Jaske.

Liturgijsko pjevanje...

Povijest spasenja pokazuje da u susretu s Bogom čovjekov govor prelazi u pjesmu, koju mu nadahnjuje Duh Sveti. To se očitovalo osobito u otajstvu utjelovljenja i rođenja Kristova, gdje su propjevali svi koji su susreli otajstvo spasenja: B. D. Marija, Zaharija, Elizabeta, Simeon. Evanđelje izvješćuje o pjesmi silne nebeske vojske: Slava Bogu na visini, a na zemlji mir ljudima, miljenicima njegovim. To se isto zbiva u liturgijskom slavlju, koje zato uvijek sadrži pjevanje.

Svako razdoblje pjeva Gospodinu novu pjesmu, Bogu daruje najzreliji plod svoga nadahnutog genija. Glazbena je baština Crkve blago neprocjenjive vrijednosti, jer se ističe između ostalih izraza umjetnosti posebno time što sveto pjevanje, združeno s riječima tvori potrebit i sastavni dio svečane liturgije (II. Vatikanski sabor). Crkva želi da svaki glazbeni izraz u liturgijskom slavlju posjeduje svojstva plemenitosti, svetosti i molitve. «Sveta će glazba, dakle,

biti to svetija što se tješnje poveže s liturgijskim činom, bilo da ugodnije izrazi molitvu, bilo da promiče jednodušnost, bilo da svete obrede obogati većom svečanošću» (SC, VI, 112). Stoga je potrebno njegovati pjevanje pučko, jednoglasno i zbarsko višeglasno. Bogata tradicija pjevanja u našem narodu pokazuje da je pjevanje važan čimbenik kulturnog i duhovnog lica našeg

naroda. U izdanju mnogih pjesmarica: Kor Pavlinske, Citare octochorde, 3. izdanja pjesmarice Đure Veljkovića, Hrvatski crkveni kantual, «Pjevajte Gospodinu pjesmu novu» i druge, i danas su priznati kao biseri duhovnog naslijeđa. Zato i mi danas njegovujemo crkveno

pjevanje: zbarsko i pučko. Učimo i trudimo se pjesmom uzveličati liturgijsko slavlje. Dići srca u molitvi Bogu. Pokloniti se dobroti i ljubavi koju nam Bog sveudilj daje, hrabri nas na našem životnom putu dok ne stignemo k njemu i s anđeoskim korovima pjevamo novu pjesmu. Zato oni koji su od Boga primili dar pjevanja neka mu poklone i pjesmu i vrijeme za radost, druženje, i svečanost. Neka Gospodin obilno blagoslovi sva nastojanja u dobroj liturgijskoj glazbi, pjevanju i molitvi. A kako je molitva Crkve djelo Duha Svetoga koji viče u nama: Abba – Oče, bit će pjevana molitva daleko prikladniji znak tih «neizrecivih uzdisaja» Duha Božjeg u nama, jer joj pjevanje već daje obilježje pomazanja Duhom.

Radosno očekujemo nove članove. Stalnim pak članovima čestitamo na hrabrosti, ustrajnosti unatoč teškoćama. Isplati se. Bog plaća u najvećoj valuti...

s. Paula Puzjak

Posveta oltara i kapele Sv. Sebastijana

U našem gradu Jastrebarskom 22. X. 2004 u 12 sati u Vojnoj kapelaniji Sv.

Sebastijana posvećena je kapela i oltar u čast Sv. Sebastijana. Posvetio ju je i Sv. Misu Bogu prikazao mons. Juraj Jezerinac, vojni ordinarij u RH, uz prisustvo vojnih kapelana, svećenika jaskanskog dekanata s novim dekanom prečasnim g. Stjepanom Rožankovićem.

Kapela je sagrađena mukotrpnim radom i zalaganjem o. Ante Vukoje DI, dobročinitelja i mnogim satima dobrovoljnog rada.

Slavlje je pjesmom uzveličao naš crkveni zbor Sv. Nikole Jastrebarsko pod vodstvom s. Paule Puzjak, a za orguljama mladi orguljaš Ivan Bingula.

**«Dođi Duše sveti,
napuni srca svojih vjernih
i oganj svoje ljubavi
u njima užezni.»**

Draga naša Obiteljska zajednica!

Nakon ljetnog odmora evo nas opet zajedno. Samo da spomenem za one koji nisu bili, a bilo bi nam drago da jesu, mi smo naše polugodište rada i cijelu zajednicu odnijeli nebeskoj majci u Krasno. Devetnaestoga lipnja članovi naše Obiteljske zajednice s djecom, našim župnikom Stjepanom Rožankovićem i č.s. Paulom Puzjak hodočastili smo u Krasno, sudjelovali smo na misnom slavlju, a ostatak dana iskoristili smo za druženje u prirodi gdje smo utvrdili one Bosmansove riječi:

Bog je ljude stvorio za radost, da uživaju život.

Dok su se djeca družila kroz igru, mi odrasli smo uz vesele razgovore pripremili od svega po malo. Tako

je ubrzo zamirisao roštilj, kolačići, tu su se našla i osvježavajuća pića, na kraju smirenje uz kavicu i malo više posvećivanja jednih drugima.

Drugo polugodište započelo je vrlo radosno. Prvi susret Obiteljske zajednice održan je u novom domu naše drage obitelji Agostini koji napokon imaju svoj krov nad glavom. Posebnu radost su nam učinili što su taj trenutak podijelili s nama u radosti i druženju. Bio im blagoslovljen život u novom domu, pun ljubavi i razumijevanja.

Kraj i početak bili su izvrsni, no nastavak slijedi.

Dragi naši župljani, drage majke i očevi, dođite, pridružite nam se, pitajmo i odgovorit će nam se, kucajmo i otvorit će nam se. U ovom užurbanom vremenu nađite vremena za sebe, za svog Gospodina. Zato pozorni budite kad svećenik govori kada će biti idući susret, upamtite i dođite. Do idućeg susreta vam toplo preporučam molitvu muža i žene koju možete zajedno moliti:

Bože, ti si po uzvišenom otajstvu združenja Isusa Krista s Crkvom posvetio naše zaručničko združenje: pogledaj nas, blagoslovi nas i naš život svakim nebeskim blagoslovom. Tvoja nas je providnost združila, tvoja pomoć neka nas čuva. Pred tvojim oltarom obećali smo ti neokaljanu vjernost i ljubav. Podijeli nam tvoju milost, da svoje odluke, koje smo tada pred tobom učinili, u svemu izvršujemo. Daj da tako zaslužimo zadovoljstvo i kršćanski blagoslov, da strpljivo podnosimo svoje pogreške, da živimo mirno i složno jedan drugome na zadovoljstvo i veselje. Blagoslovi, Gospodine, naš posao; daj da pribavimo ono što je potrebno za život bez onakve brige kakva bi mogla biti pogibeljna za naše spasenje. Očuvaj nas od nesreće i teške nevolje; i konačno, kao što ovdje zajedno živimo, tako daj da poslije smrti zajedno slavimo u raj. Amen.

Smiljana Popović

Uskrсни koncert održali su u Centru za kulturu 20. travnja 2004. Zbor Sv. Josip Radnik iz Klinča Sela, zbor mladih župe Sv. Nikle b. «Ruah» te Župski pjevački zbor Sv. Nikole b.

Na kraju školske godine članovi Župskog pjevačkog zbora zahvalili su Bogu za dar pjevanja na najljepši mogući način, druženjem na Plešivici. Hvala obitelji Strmečki na gostoprimstvu!

Božić – Dan ljubavi i rođenja

Kažu da je prosinac mjesec ljubavi i rođenja. Doista i jest tako. Prisjetite se samo koliko se osjećate voljenima upravo u tom mjesecu, jer pokloni stižu sa svih strana: prijatelji i vaši bližnji daruju vas za Sv. Nikolu, Božić pa i Novu Godinu, a pada li vam još i rođendan u prosincu, eh, to je pun pogodak!

Nema sumnje, prosinac doista jest lijep mjesec, ali ipak najljepši dio toga mjeseca vezan je uz Božić – dan rođenja Isusa Krista.

Razgovarajući s ljudima o tome što za njih znači Božić, uglavnom sam dobila iste odgovore: «Božić je dan kada je čitava obitelj na okupu, kada se uz miris svježeg okićenog drvca isprepliče i miris purice i kolača...» Evo, tako uglavnom izgleda Božić u mom kraju: obitelj na okupu, ponoćna crkvena zvona pozivaju na zajedništvo, a purica i kolači željno iščekuju svoje potrošače nakon Polnoćke. A upravo to zajedništvo jest ono što odiše pravim božićnim duhom, i baš zbog toga ne čudi činjenica da je baš taj dan Dan ljubavi i rođenja, i da ga toliko iščekujemo iz godine u godinu. To je Božić u našim očima.

No, jeste li ikad pomislili na to kako Božić izgleda u nekim drugim očima, primjerice u očima djeteta koje se, niti krivo niti dužno, nalazi u domu za nezbrinutu djecu? Priznajem, ja nisam, sve do ovoga trenutka. I što vidim? Vidim mnoštvo dječjih lica koja su svoj osmijeh i svoju radost gradila van obiteljskoga doma, vidim djecu koja ne znaju što znači riječ obitelj niti tko njihova obitelj jest, djecu koja su ukrašavala

«nečije tuđe» drvce i čija božićna purica nema onaj isti okus kao naša, obiteljska, ali vidim i one drage ljude koji se svom silom bore i trude nadomjestiti sve ono što toj djeci nedostaje. I kroz to sam zapravo shvatila pravu bit Božića – upravo tu ljubav i rođenje. I to je onaj Božić koji traje 365 dana u godini, a 25. prosinca svake godine samo se nanovo rađa i počinje.

Možda tražite odgovor na pitanje kakve veze ovo ima s vama. Svaki čovjek ima pravo na svoje mišljenje i razmišljanje, ali ipak odvojite minutu svojeg dragocjenog vremena i razmislite o sljedećem:

«Nitko nije tako bogat da ne bi trebao drugoga, nitko nije tako siromašan da ne bi mogao obdariti drugoga.»

Pomoći onome kome je pomoć potrebna, bez obzira o kome ili čemu se radilo (sjetite se samo osmijeha na licu beskućnika kojem ste darovali 2 kune; vama te 2 kune nisu nedostajale u džepu, a beskućnik se od njih možda najeo), najveći je blagoslov i ponovno čovjekovo rođenje – rođenje u kojemu čovjek spoznaje svoju pravu vrijednost, ali u kojemu upoznaje i samoga Isusa

Krista. Pomoći nekome odražava našu najveću ljubav, jer «ljubav je jedino davanje koje davatelja obogaćuje». Naravno, svatko od nas ima svoj život, svoje poimanje i ljubavi, i pomoći, i Božića, ali ne zaboravite:

«Onaj tko voli najprije kaže izvoli, a potom se zahvalno nasmiješi što ste prihvatili njegov dar.»

Od sveg vam srca želim čestit i blagoslovljen Božić, ispunjen ljubavlju i ponovnim rođenjem!

Marina Bastašić

Ušli u zajednicu Isusovih vjernika krštenjem :

1. KLARA PETROVIĆ od Mladena i Melite
2. ANTONELA MADUNA od Gorana i Gordane
3. JOSIPA BAŠIĆ od Dalibora i Marijane
4. BARBARA GOLUB od Sandersa i Vanje
5. DOMAGOJ ZRNO od Antonia i Tamare
6. STELLA BUCIĆ od Martina i Kristine
7. IVA BLAŽINČIĆ od Ive i Nikoline
8. MARIN ŠABAN od Krešimira i Martine
9. LEA POGAČIĆ od Vladimira i Martine
10. LUCIJA FRANJETIĆ od Janka i Ana-Marije
11. JURAJ CELIĆ od Željka i Ana Marije
12. LUKA ŠTIMAC od Maria i Tatijane
13. TIN PETRUNIĆ od Roberta i Sanje
14. SVEN PETRUNIĆ od Roberta i Sanje
15. BRUNO KOLARIĆ od Saše i Katarine
16. JOSIP KASUNIĆ od Stjepana i Ivane
17. BENEDIKT BORNA BANKOVIĆ od Marina i Ivane
18. NINO ŽALAC od Stjepana i Silvije
19. PATRICIJA KRISTINA ŠEPERIĆ od Ljubomira i Lidije
20. KARLO FALICA od Tomislava i Božene
21. NIKOLA CELINŠČAK od Damira i Jasne
22. LAURA BEBER od Krunoslava i Gordane
23. ANDREJ ŠTIMAC od Krunoslava i Irene
24. BILJANA IVANA JESIH r. MEMIŠ od Miše i Zinaide
25. NIKA CIPOVEC od Tomislava i Slađane
26. NIKA SMOLČIĆ od Domagoja i Gordane
27. FRAN FRESL od Ivica i Andreje
28. SARA IVANČIĆ od Krunoslava i Vesne
29. EMA KUNOVIĆ od Siniše i Tihane
30. NIKO ŠEPERIĆ od Borisa i Sandre
31. DORIAN CVETNIĆ od Dejana i Sanje
32. LAURA MLINARIĆ od Tihomira i Nine
33. TINA TOMAC od Marijana i Marina
34. IVANA HAČKO od Dražena i Marie
35. DOMINIC MAX MAJKIĆ od Dubravka i Ande
36. NERA ŠUBAR od Željka i Ivane
37. MISLAV IVANČIĆ od Mate i Mirele
38. IVAN SLUGEČIĆ od Tomislava i Martine
39. KARLA ŠTUDIR od Krunoslava i Anite
40. LAURA TKALČIĆ od Damira i Valentine
41. LANA STEPINAC od Srečka i Petre
42. LORENA PERJAVIĆ od Roberta i Tihane
43. PETRA BERDIK od Stjepana i Irene
44. JOSIP SKORUŠEK od Marina i Marijane
45. HELENA BRAKUS od Dražena i Nikoline
46. LARA ČERDIĆ od Marka i Josipe
47. EVA MILOVANOVIĆ od Božidara i Ivanke
48. KRISTIЈAN BENŠA od Željka i Kristine
49. PATRICIA MILAŠINČIĆ od Renea i Karoline

Vjenčani u ime Gospodnje

1. BOROJEVIĆ - GOLEŠIĆ
2. ŠIRANOVIĆ - KATOVČIĆ
3. FILIPOVIĆ - BUBANOVIĆ
4. PETRINAC - KOVAČEVIĆ
5. TERIHAIJ - ŠTIMAC
6. KATULIĆ - JELAŠ
7. KOKOT - RAVENŠČAK
8. BENC - GOLEŠIĆ
9. SEČEN - RASINEC
10. BAKIN - HRANILOVIĆ
11. ŠKOC - TOMIČAK
12. REŠETIĆ - ŠTUDIR
13. NOVOSEL - SIROMAŠIĆ
14. VLAŠIĆ - STOЈANOVSKA
15. PLAŠĆ - POTEIЈ
16. KRLIN - BANKOVIĆ
17. ANTIĆ - GILJA
18. MUTAVČIĆ - PAIĆ
19. REB - KURTALJ
20. STANIČIĆ - CENBAUER
21. RUDAR - HRVOJ
22. MIGIĆ - ŠOŠTARIĆ
23. BRAJE - MULIG
24. LUKIČEK - PARILAC
25. PERŠIN - MAGDIĆ
26. STANKOVSKI - GORNIK
27. VRANČIĆ - VODOPIЈA
28. CAHARIЈA - FRANETIĆ
29. GVOZDANOVIĆ - BEBER
30. ČUKOIĆ - MARKOVIĆ
31. PAVIĆ - JUGOVIĆ
32. VALIČEVIĆ - ŽUŽIĆ

Torta od naranče

Biskvit: 15 jaja + snijeg; 35 dag šećera; 25 dag oraha; 10 dag prezla namočenih u rumu; 4 dag brašna; 1 prašak za pecivo te korica od limuna.

Umuti čvrsti snijeg od bjelanjaka i šećera, dodaj žumanjke, lagano umiješaj orahe, prezle, brašno sa praškom za pecivo i limunovu koricu. Peci na posve laganoj vatri u okruglom obliku za torte, tri biskvita ili sve odjednom pa kasnije prereži na tri dijela.

Krema: 1 jaje; 5 dag šećera; 4 dag brašna; 2 dcl mlijeka; 1 vanilin šećer; 1 naranča sok i kora naribana; 25 dag margarina; 25 dag šećera u prahu.

Dobro izmiješaj jaje, šećer, vanilin šećer i brašno. Ulij u kipuću mlijeko i kuhaj na pari dok se zgusne, dodaj koricu i sok od naranče i još malo kuhaj. Ohladi, a u međuvremenu izmiješaj margarin i šećer u prahu i izjednači sa ohlađenom kremom.

Filaj tortu: biskvit - krema i tako redom, gornji biskvit tanko premaži kremom i sa strane premaži kremom i pospi mljevenim orasima, a odozgo ukrasi po želji: bor, zvjezdice, kuglice ili po vlastitom ukusu, Božićne motive.

s. Mira Šašo

Prešli u Očevo krilo :

1. MARIJA KLOPOVIĆ
2. NADA KOLARIĆ
3. JOSIP IVANČIĆ
4. ZVONIMIR RUKLJAČ
5. DRAGICA SAMARIN
6. TOMO VUČINA
7. STJEPAN VITKOVIĆ
8. JURAJ ROČIĆ
9. IVO ŠČULIJA
10. FRANCISKA MIOVEC
11. MILENKO PUPOVAC
12. ZVONIMIR HORVATINČIĆ
13. TOMO KUZMANOVIĆ
14. DRAGUTIN MALEŠIĆ
15. IVAN MAJOR
16. VINKO LOVRETIN
17. ŽELIMIR MAŽIĆ
18. MIRKO BAKŠIĆ
19. ŠTEFANIJA JURKOVIĆ
20. BOŽICA ZDELAR
21. IRMA BABIĆ
22. MILAN ORSAG
23. DRAGUTIN JANKOVIĆ
24. MARTA RAŠIĆ
25. MATO CRNKOVIĆ
26. DRAGICA KOKOT
27. JOSIP MALETIĆ
28. TEREZIJA POTEJLJ
29. ANKICA VIČIĆ
30. VJEKOSLAV PRSTEC
31. MIROSLAV MATAUŠIĆ
32. VERA TANDARIĆ
33. LJUBICA CELIĆ
34. MILJENKO POŽAR
35. ERŽEBET BORŠOŠ
36. DRAGICA VITKOVIĆ
37. LJERKA BERNARDIĆ
38. FRANJO LJUBETIĆ
39. BARBARA KASUNIĆ
40. VERONIKA VINŠČAK
41. MILENA BAIDOUN
42. STJEPAN VITKOVIĆ
43. BRANKA FRKONJA
44. MARA OBRAZ
45. STJEPAN MAHOVLIĆ
46. ALOJZIJA DIMNJAKOVIĆ
47. BARA BUDINŠČAK
48. VJEKOSLAVA BOHAČEK
49. ROZA SAMARIN
50. PAVAO JUGOVIĆ
51. PETAR SIROVICA
52. STJEPAN KOVAČ
53. ZDENKA MAJNARIĆ
54. IVKA KOLMAN
55. EMILIJA BENIĆ
56. ZLATA TANDARIĆ
57. IVAN PAVLAKOVIĆ
58. DARKO ZORETIĆ

59. BARICA STOŠIĆ
60. KATA KRMAR
61. DANICA HRDALO
62. MARIJA VUČETIĆ
63. IVAN VIDAKOVIĆ
64. BARICA BALAŠKO
65. LJUBICA STOŠIĆ

Pokoj vječni daruj im, Gospodine!

Neka Vam ovaj Božić bude svima čestit dan, čestit svijetu svemu!

Čestit Vam Božić! Želimo Vam Božji mir i blagoslovljenu Novu godinu 2005.

Uredništvo!

Božić

*Božić je blagdan prelijep i svet,
za njega znade cijeli svijet.*

*Isus leži na slamici,
pastiri sjede na travici.*

*Sveta Tri kralja pala je noć,
morate brzo u Betlehem poč.*

*Isuse dragi evo nas,
za sve ljude ti si spas.*

Jurica Domjančić, 5.c

Sveti Nikola

Vrijeme je radosti, darivanja i milosrđa. Vrijeme je u kojem se spremamo dočekati Isusovo rođenje, ali se radujemo i svetom Nikoli, svecu koji je po svojim dobročinstvima blizak djeci. Sveti Nikola – od milja zvan i Niko – donijet će djeci u čizmicu poklone. Iz njegove vreće sva će djeca dobiti poklon pun milosrđa i nježnosti koji će sva srca napuniti. A onaj poklon što se ne vidi, a daruje ga svima nama, to je ljubav. I taj poklon je najvredniji. I svakom će srce moći i svakom će srce htjeti ljubav bez kraja drugome dati, ljubav vječnu darovati.

Petra Vujinović, 8.d

Božić

*U noći dok su
zvijezde sjale,
majka Marija, malog nam
Isusa daje.*

*Nije se rodio gdje
se pjeva i slavi,
nego u maloj štatici,
na slami.*

*Noćas je Božić i u
crkvi je misa,
pa nek bude snijega, kiša
ili zvijezde punog sjaja.
Dragi Isuse, u crkvu će
doći tvoja Margareta.*

Margareta Gojšić, 5.c

SVETI NIKOLA

*U crvenom plaštu,
duge brade bijele,
za sve na svijetu
je radost i veselje.*

*Za one manje il' one malo veće
tu su koševi i pune vreće.
Za tužne tračak nade,
ljubav za stare i mlade.
Za bolesne blagoslov ostavlja
i želje za dobra zdravlja.
Za sve je podrška u vreći
i paket utješnih riječi.*

*U gradu il' selu
u dolu il' na brijegu.
U mislima, u srcu, u riječi
nema kraja sreći
kad prosinac dode.
Kad sanjke jure niz brijeg
i kad gaze visoki snijeg
kad zvono zveči
kad pjesma ječi.
Na svakom prozoru,
bila čizma il' ne,
vidi se trag.
Tud prošao je Nikola,
dobri svetac,
svima nama znan i drag.*

Maja Dugić, 2.g

Sv. Nikola

Sv. Nikola je zaštitnik naše župe. Tog dragog sveca svi vole, a pogotovo djeca. Djeca se raduju i jedva čekaju kada će doći dan našeg zaštitnika. Spremaj u čiste cipalice koje će staviti u prozor, i u koje će im sv. Nikola donijeti dara ako su bili dobri. Ako su bili malo zločesti, onda će ih uz dar dočekati šiba sa mašnicom.

Sv. Nikola je činio čudesa, smirivao uzburkano more, te je radi toga proglašen i zaštitnikom mornara. U svom životu borio se protiv nepravde i za ljubav prema bližnjemu. Svojim blagoslovom štiti sve ljude, a naročito djecu. Vidimo da je sv. Nikola cijelog života shvaćao da je jedini životni put čovjeka – ljubav prema Bogu i bližnjem. S tom ljubavi je činio čuda, i zbog te iste ljubavi je proglašen svetim.

Mirela Kovačević

*"Svjetlost nas je obasjala
jer nam se rodio Gospodin
i nazvan je imenom:
Divni, Bog, Knez mira,
Otac budućega vijeka.
Njegovu kraljevstvu neće biti kraja."*

(Božić. Ulazna pjesma zornice)

